

Serie nouă
aprilie 2012

4

(CXXX)

36 pagini
9 lei

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

AM MUZICALĂ

ACTUALITATEA

Din sumar:

Premianții noștri
Evenimente organizate de
Societatea Română de Radio
Răzvan Suma: Vă place Bach?
Eurovision România 2012
O stea... cu nume
O carte despre Paul Urmuzescu

În imagine:
Laureații Premiilor
revistei noastre pe anul 2011
(Foto: Gabi Boholt)

Tranzitivitate și reflexivitate

Liviu DĂNCEANU

Referindu-se la dubla intenție a limbajului uman, Tudor Vianu surprinde două aspecte esențiale: 1) faptul lingvistic este în același timp tranzitiv și reflexiv; 2) între tranzitivitate și reflexivitate există un raport de inversă proporționalitate (T. Vianu: *Despre stil și artă literară*, Editura Tineretului, 1965, p.21 urm.). Tranzitivitatea ilustrează în acest caz relația prin care se transmite o anumită legătură (caracteristică, valoare), ce se verifică a fi similară în planul tuturor entităților (nivelurilor, termenilor etc). La rândul ei, reflexivitatea constituie apanajul celor ce se răsfrâng, transmițându-se pe sine, totodată făcându-și cunoscute propriile întrebări și răspunsuri. Cu cât o operă este mai tranzitivă, cu atât ea este mai puțin reflexivă și invers, cu cât indicele de tranzitivitate este mai redus, cu atât cel de reflexivitate este mai crescut. Același Tudor Vianu observă că „cine vorbește comunică și se comunică. O face pentru alții și o face pentru el. În limbaj se eliberează o stare sufletească individuală și se organizează un raport social” (T. Vianu, op.cit). Muzica, în calitatea ei de limbaj încărcat cu sens și semnificație, reflectă persoana compozitorului și, în ipostaza ei de artă mediată, a restitutorului, afectând, în maniere și intensități diferite, pe toți cei ce o ascultă. Reprezentarea ființei colective, care este publicul virtual, se săvârșește în special prin sacrificiul intimității și accesarea la înțelesuri cât mai generale, care să poată fi transmise oricărui tip de sensibilitate omenească. Strategia componistică a muzicilor intens tranzitive trebuie să pună în prim plan acele soluții convenabile (convenționale, comode), menite să fie împărțite de o audiență cât mai largă. Iar oglindirea persoanei autorului se realizează grație inflamării intimității și a adevărilor ei subiective, întruchipate în mijloace componistice pe cât posibil proprii, inedite, ceea ce face ca aria de circulație a produselor muzicale bazate pe primatul reflexivității să fie restrânsă, mărginită. În ultimă instanță tranzitivitatea și reflexivitatea devin valori ce determină gradul de popularitate și, de ce nu, de accesibilitate a unei opere muzicale: cu cât tranzitivitatea crește, cu atât opera este mai „prietenosă” și mai la îndemână; cu cât reflexivitatea este mai accentuată, cu atât opera este mai impopulară și mai dificil de abordat. Ascultați o piesă în stil rock sau pop: sumedenie de locuri comune, de expresii care se repetă, de stereotipuri, rezolvări tipizate, ca și cum autorii ar veni în fața auditoriului cu formule de întâmpinare și de politețe ce vizează zonele oarecum superficiale ale conștiinței. Același lucru se întâmplă cu muzicile savante ce reiterează vocabulare și sintaxe sonore

Photo: Mihai Urmuzescu

de multă vreme consacrate și care, prin reproducere, scad prețul unui opus ca document interior, atenuându-i în mod evident reflexivitatea. La polul opus, muzicile surrealistice, improvizatorice și, mai ales, cele intens formalizate (serializate, fractalizate, stockasticizate), propunându-și să se exprime cât mai complex și mai profund prin exhibarea fondului cel mai intim subiectiv, au toate șansele să eșueze în inextricabilitate și obscuritate, devenind intranzitive. În general

tranzitivitatea este solidară tendințelor manieriste (întemeiate pe combinarea eclectică a unor mijloace de expresie deja existente), pe când reflexivitatea se fundamentează pe acele atitudini remanieriste (axate pe invenție și înnoire). Și, dacă astăzi tânjim copios după tranzitivitate, este, pesemne, pentru că trăim preponderent reflexiv. O compensație? Nicidecum. Tranzitivitatea alungă reflexivitatea, în timp ce reflexivitatea poate primi la sânul ei, când este autentică, tranzitivitatea.

DIN SUMAR

Premiile A.M.	2-10
Aniversări	11
Concerte... sub lupă	12-14
Recenzie	14
Pe glob	15
Premiile Radio România Cultural	16
Punctul pe j... azz	19
Eurovision România	20-23
Baletul "Cenușăreasa"	24
Alles Davies	25
Lansare Paul Urmuzescu	26-28
Pe scene	29-30
Femina	33
Flash intern	34
CD-uri	35

Premiile “A.M.”, de 22 de ani

Cum trece vremea! Parcă mai ieri un grup de entuziaști, în frunte cu Luminița Vartolomei, punea bazele publicației „Actualitatea Muzicală” - pe atunci, în 1990, un bilunar tipărit pe hârtie de ziar. De aproape 11 ani însă aveți în față o revistă ce apare în condiții grafice remarcabile – o publicație pe care compozitorii, instrumentiștii, dirijorii și interpreții noștri o meritau din plin.

Premiile anuale ale revistei s-au acordat chiar din 1991, după primul an de apariție, așa încât recenta ediție a Galei a purtat numărul 22. Cu sprijinul moral și material al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, dar având și parteneri generoși, mereu alături de muzică și muzicieni (Editura „Litera”, Rovinex Focșani, Hotel „Marshal”, Restaurantul „La Cena”), a rezultat un eveniment strălucitor, unul dintre cele mai reușite din istoria de 22 de ani a manifestării. Premiile au fost consistente, în frumoasele pungi cu însemnele „Litera” aflându-se 3 superbe apariții de

Octavian Ursulescu și Adrian Iorgulescu - foto: Diana Murășan

foto: Diana Murășan

foto: Diana Murășan

Octavian Ursulescu, Mihai Cosma, Carol Roman și A. Dragomir - foto: Gabi Boholț

la această editură, cărora li s-au adăugat CD-uri cu muzică românească editate de U.C.M.R., cărți de la Editura Muzicală, Editura UNMB și Biblioteca Metropolitană (biografiile compozitorilor Temistocle

Popa și Paul Urmuzescu). Iar laureatele au primit câte un superb trandafir – altă contribuție a Ralucăi Târnuțeanu, de la Editura „Litera”, care a ținut să înmâneze personal diplomele componentilor formației ei preferate („intelectualii rock-ului”, cum inspirat au fost numiți), Holograf.

Distincțiile au fost anunțate alternând genurile, laureații de la secțiunea cultură beneficiind, la inițiativa colegului prof. univ. dr. Mihai Cosma, de un „Laudatio” din partea unor personalități unanim respectate: prof. univ. dr. Grigore Constantinescu, prof. univ. dr. Dan Dediu (rectorul UNMB), criticul muzical Oltea Șerban Pârâu, publicistul Carol Roman (decanul de vârstă al presei scrise, tatăl cunoscutei soliste de dinainte de 1989, Denis Roman). Premiul pentru promovarea artei coregrafice a revenit Simonei Șomăcescu, premiul pentru interpretare clarinetistului Emil Vișenescu (a ajuns în ultima clipă de la o repetiție la Ateneu și a fost susținut frenetic de numeroșii săi studenți), premiul „reporterul anului” - tinerei Adina Dragomir

Adina Dragomir - foto: UCMR-ADA

Norela Costea, Mihai Cosma, Simona Șomăcescu, Gr. Constantinescu - foto: Gabi Boholț

Adriana Vlad, Florin Budnaru, Victor Bucur, Georgiana Mototolea, Adina Sima, Anca Țurcașiu, Bianca Ionescu, Cătălin Petrescu, Mirela Boureanu-Vaida, Silvia Șohterus, etc. dar și actorul... Istvan Andras Demeter, președinte-director general al Societății Române de Radio-difuziune! Trofeul (ca și în cazul formației Holograf – o diplomă de mari dimensiuni, înrămată) a fost înmănat directorului general adjunct al Teatrului Național de Operetă, Alina Moldovan.

de la „Radio România Cultural”, iar titlul „Spectacolul anului” a revenit montării de la Teatrul național de operetă „Ion Dacian” „Rebecca”, de Sylvester Levay și

Spre deosebire de laureații secțiunii „Muzică clasică”, cei de la „Divertisment”, foarte cunoscuți marelui public, au beneficiat de introduceri ceva mai succinte din partea

Mihai Cosma, Simona Șomăcescu și Grigore Constantinescu - Foto: Diana Murășan

Michael Kunze, în regia lui Attila Beres. Ca niciodată, absolut toți artiștii din distribuție (și au fost peste 25!) au fost premiați, între ei numărându-se Alexandra Crăescu,

colegului Octavian Ursulescu. Și nici nu era nevoie, cel puțin în cazul lui Dumitru Lupu (premiul pentru film muzical), realizările sale în domeniu fiind amplu

Octavian Ursulescu, Norela Costea, Roman U. Vlad și Mihai Cosma- foto: Gabi Boholț

comentate în precedentul nostru număr. Compozitorul a venit însoțit de fiica sa Dumitrana, o speranță a muzicii ușoare. Recompensat la rândul lui cu o diplomă de merit, Dumitru Cucu, regizorul artistic al celor 7 filme cu muzică și scenariu de Lupu, a adus și o echipă de filmare de la TV H2.0. Dacă tot am ajuns la acest punct, ne-a bucurat prezența activă, cu filmări și interviuri, a echipelor de la TVR, Antena 1, GiGa TV (mulțumim, Cătălina Țărălungă!),

Roman Vlad și Ulpiu Vlad - foto: Diana Murășan

Realitatea, precum și a colegilor de la Agerpres, Mediafax, Rador, „Libertatea”, Cronica Română, Radio România Cultural, Muzical & Actualități, Art ActMagazine, Telegraf, Radio Best FM, Felicia, Radio Iași. Între VIP-urile care au onorat Gala s-au numărat președintele U.C.M.R., compozitorul Adrian Iorgulescu (care a rostit, spiritual ca de obicei, cuvântul de

deschidere), vice-președintele U.C.M.R., Ulpiu Vlad, criticul muzical Viorel Cosma, Margareta Pâslaru, Florin-Silviu Ursulescu, Gilda Lazăr, talentatul solist Marius Bălan.

Revenind la premiile secțiunii „Divertisment”, cei de la Holograf (Dan Bittman, Antonio Furtună, Romeo

Iulian Vrabet și Dan Bittman - foto: Diana Murășan

Dediu, Iulian Vrabet) au venit fără colegul lor Edi Petroșel, plecat în Germania. Iar managerul trupei, Aurel Mitran, a dispărut pe la jumătatea festivității, deși abia aștepta, în postură de cunoscător, să se delecteze cu vinul roșu de la Rovinex Focșani (Victor Istrate ne-a trimis 5 soiuri diferite de vin, unul mai bun ca altul!)... Premiul pentru creație a revenit unui foarte înzestrat și promițător compozitor de 30 de ani, Roman U. Vlad, la fel de valoros pe tărâmul muzicii de cameră, electronice,

Iulian Vrabet, Dan Bittman, Tino Furtună și Romeo Dediu - foto: Doimih

Elena Gheorghe, Octavian Ursulescu și Mihai Cosma - foto: Gabi Boțoț

ușoare sau de teatru. Este cercetător la UNMB, acolo unde și-a susținut doctoratul și masteratul, în jazz și muzică ușoară (la acest ultim capitol a impus titluri cum ar fi „Nu-i nimic”, „Când o văd”, „De luni până vineri”, „Un fir de poveste”). Șansa consacrării talentului său i-o datorează Smarandei Oțeanu-Bunea, director-fondator al Operei Comice pentru Copii, care a avut încredere deplină în el. Așa s-au născut partiturile de excepție pentru spectacolele „O noapte furtunoasă” (cu succes pe Broadway și făcând săli pline în fiecare săptămână la noua sală a O.C.C., la fostul Teatru Giulești), „Scufița Roșie”, „Piatra din casă”, „Ciuleandra” (pentru care Roman Vlad a fost premiat în India, alături de

Elena Gheorghe - foto: Diana Murășan

Laureații noștri

colectivul Operei). Muzica scrisă de el pentru spectacolele de mai sus ale O.C.C. s-a auzit în multe țări ale

obiectul laurilor noastre, a avut, în ciuda sarcinii, 3 hit-uri internaționale majore. Mai întâi „Midnight Sun”,

în Top 10 România. „Hot Girls”, de asemenea licențiată în zeci de țări, i-a permis cucerirea unui nou

foto: Gabi Boholt

lumii (cu premiu și în Germania), așa cum cu titlu personal a întreprins turnee în SUA, Danemarca, Franța, Maroc. A produs rumoare în sală apariția frumoasei, senzualei Elena Gheorghe, cu atât mai mult cu cât a pășit, vaporos, în plină festivitate! Toate privirile s-au întors către ea, trădând uimirea față de silueta perfectă, la 4 luni după ce a devenit mamă. Mai mult de atât, în anul 2011, care face

piesă licențiată în nu mai puțin de 50 de țări, cu locul I în top-urile din Olanda și Spania și staționare 3 luni

teritoriu, Mexic. În fine, recentul „Your Captain Tonight” (video-clipul a fost filmat chiar în noaptea de

Dumitru Lupu - foto: Janina Bădici

M. Cosma, E. Vișenescu, Dan Dediu - foto: Gabi Boholț

dinaintea festivității de față!) se bucură deja de succes în Franța, Israel sau Columbia. În 2011 Elena Gheorghe a întreprins turnee de succes în Spania, Serbia, Olanda, Germania, cântând uneori și în fața a 40.000 de spectatori!

După tradiționala fotografie a

laureaților de pe treptele Palatului Cantacuzino, sub obiectivul reputatului artist fotograf și regizor Gabi Boholț, s-a trecut la plăcuta sesiune de socializare, în încăpătoarea sufragerie a Palatului, unde mai întâi li s-au oferit premiile artiștilor din distribuția musical-ului

„Rebecca”. Dar între timp „acțiunea” se declanșase, cei aproape o sută de invitați delectându-se cu cea mai bună pizza coaptă pe vatră cu lemne, adusă de la restaurantul vedetelor, „La Cena” (mulțumim, Serghei Niculescu Mizil!), cu delicioasele „canapeluțe” (toast-uri

cu tot felul de bunătați) aduse de doi ospătari stilați de la restaurantul artiștilor, cel al hotelului „Marshal” (mulțumim, Ion Antonescu, mare iubitor și protector al culturii!), totul udat cu licorile fermecate trimise de Victor Istrate din pivnițele Rovinex-Focșani. Siglele tuturor partenerilor, ca și fotografiile laureaților au fost în permanență

Emil Vișenescu și studenții săi de la Conservator - foto: Diana Murășan

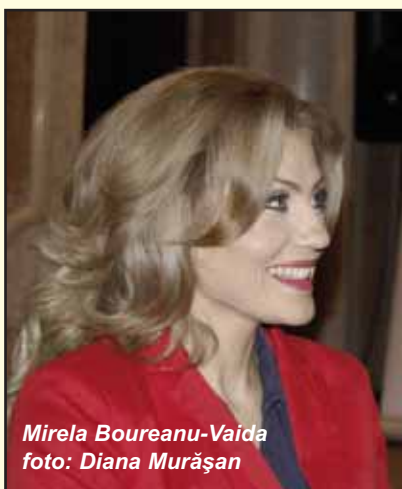
Soliști și realizatori ai spectacolului Rebecca - foto: Diana Murășan

Alina Moldovan - foto: Gabi Boboț

proiectate pe ecranul pus la dispoziție de UCMR-ADA, pe fondul muzical al melodiilor cu Elena Gheorghe, Holograf sau din musicalul „Rebecca”.

A fost tare frumos... Acum laureații citesc de zor cărțile-premiu și ascultă CD-urile pe care le-am pus între darurile de la festivitate, iar noi ne gândim deja la ediția a 23-a, care neapărat trebuie să fie una mai strălucitoare!

Mirela Boureanu-Vaida
foto: Diana Murășan

Anca Țurcașiu
foto: Diana Murășan

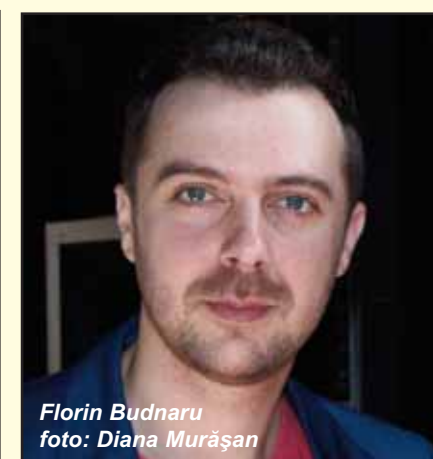
Alexandra Crăescu
foto: Diana Murășan

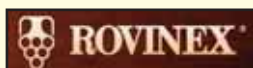
Adriana Vlad
foto: Diana Murășan

Victor Bucur
foto: Diana Murășan

Florin Budnaru
foto: Diana Murășan

Doru Popovici

Spațiu de referință în istoria veche a românilor ca și în contextul relațiilor cu spiritualitatea occidentului, Banatul a constituit o poartă de intrare a valorilor culturii muzicale începând cu Școala de la Morisena-Cenad, activă între anii 1036-1048, și culminând cu elaborarea în plină ascensiune a clasicismului vienez a unor compoziții cum este *Missa in honorem Sanctissimae Trinitatis* de Michael Haydn, 1754.

S-a dezvoltat aici un climat propice pentru apariția unor personalități cum este Béla Bartók. Expresie a unității organice a școlii românești de compoziție, de interpretare și de învățământ muzical, în Banat s-au afirmat, îndeosebi după înfăptuirea României Mari, muzicieni de frunte precum Sabin V. Drăgoi și Zeno Vancea, care au deschis drumul unor generații succesive de discipoli.

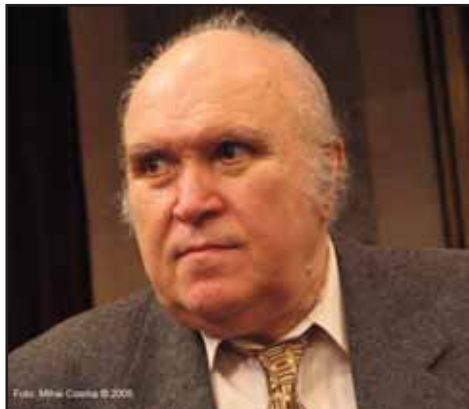
Printre slujitorii artei sonore porniți de aici și care și-au dobândit notorietate se află, în lină efervescentă creatoare, subsumând astăzi experiență de viață și artă, Doru Popovici.

Creator de excepțională vitalitate, veșnic preocupat de destinul artei în istoria de ieri și de azi, fascinat mai întâi de tendințele inovatoare conducând spre eliberarea de canoane, Doru Popovici s-a atașat fără echivoc principiului privind preeminența expresiei, limpezimea gândirii estetice și cultivarea unui stil de invenție proprie.

Prodigios în sfera cuprinzătoare a genurilor compoziției muzicale, analist competent și pasionat al artei componistice din Renaștere până astăzi, propagator al valorilor artei sonore prin mii de emisiuni radiofonice, conferințe publice, eseuri, dezbateri, ca și prin cursuri universitare, Doru Popovici s-a impus și ca un autentic poet și prozator, dovedind o permanentă fervoare a inspirației și un indefectibil rafinament de stil.

Este de admirat pentru

incandescența de tribun cu care participă la dezbaterile fenomenului artei ca aspect elocvent al vieții social-culturale de ieri și de azi. M-am apropiat cu tot sufletul de

muzica semnată de el și de eseurile și volumele de interes muzicologic în care am sesizat palpitul cântării folclorice, bizantine și gregoriene, momente de resuscitare a spiritului renescentist, un patos echilibrat al inspirației, corespondențe cu lirismul genuin, o voință demiurgică neostoită, un crez suveran în imagini însoțite, aspirația spre o artă elevată, de vibrație cristică.

La mulți ani, Doru Popovici!

Teodor Bratu

Am parcurs, cu gândul la primul aforism hipocratic „Ho bios brachys, e techne macra” din care strămoșii noștri au făcut „Arsa longa, vita brevis”, pagini ale creației muzicale și ale scrisului despre muzică aparținând lui Teodor Bratu și cred că ele reflectă prin tehnica minuțioasă a elaborării și prin starea de spirit care le-a generat, cu fidelitate, zicala populară potrivită căreia „Apele liniștite sunt adânci”.

O monografie virtuală a vieții și creației lui Teodor Bratu ne invită la o lectură calmă, așezată, de atmosferă tonică, echilibrată, cu accente de umor genuin și de lirism discret, interiorizat, trăsături definitorii pentru o personalitate neclintită în fața furtunii, tare ca piatra de care s-a izbit adesea, iute ca săgeata neostoită a timpului străbătut.

În această monografie imaginară se cuvin evocate câteva personaje cu un rol substanțial în desfășurarea acțiunii: Teodor Viorel

Bratu, nepot, el însuși muzician; Elena Bratu, soția compozitorului, timp de decenii activă ca secretar tehnic în cadrul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, cu talent la desen; Longin Bratu, fiul lui Teodor și al Elenei, pictor consacrat, lucrând la Muzeul Național al Literaturii Române; foarte dotatul poet Petre Ghelmez, consătean și colaborator al compozitorului.

Coloana vertebrală o reprezintă, evident, faptele de viață care ajung până la rănirea pe front a lui Teodor Bratu, așa cum s-a întâmplat și altor muzicieni în frunte cu Mihail Jora; activitatea ca neobosit și competent sprijinitor al vieții noastre muzicale desfășurată ani de-a rândul sub egida Ministerul Culturii; creația componistică excelând în genul coral, în care a compus piese consacrate de marele repertoriu de gen, inclusiv piese destinate copiilor; operele *Stejarul din*

Borzești, Dreptul la dragoste, Din vremea Unirii, Tudor din Vladimiri, și, pentru copii, Punguța cu doi bani, Măria sa puiul pădurii, Cosette puse în scenă la București, Iași, Brașov, Craiova, unele cu libret propriu; muzică vocal-simfonică. Abordând cu succes modalități complexe de structurare a creațiilor sale, compozitorul a dovedit cu adevărat că s-a întrecut pe sine.

O viață în plină și fertilă desfășurată este sintagma cu care se identifică acest vrednic slujitor al muzicii. Îi urez lui Teodor Bratu la mulți ani în activitatea de creație.

Vasile TOMESCU

Muzică românească pe scenele Capitalei

Corina BURA

De ceva vreme remarcăm cu o îndreptățită satisfacție o acțiune de înglobare - pe care o putem defini drept „consistentă” - a repertoriului muzical românesc în programele diverselor concerte pe cele mai semnificative scene ale Bucureștilor. Dacă până nu demult producția autohtonă era voit sau nu ocolită sau ignorată, aceasta trebuind totuși să-și găsească locul în diferitele micro festivaluri sau decade gen Săptămâna Muzicii Contemporane, care au publicul lor specializat, acum, se pare că revenim la o bună tradiție. În sfârșit, cei care sunt actualmente direct implicați într-o relație justă cu ceea ce numim spectacol au devenit conștienți nu de sprijinul pe care îl merită, ci de calitatea creației noastre muzicale și prin anumite strategii

Ilse Maria Reich

contribuie la o cunoaștere mai profundă a acesteia. Până la urmă orice asimilare nu este decât o chestiune de educație care se obține prin exercițiu! Ar trebui să începem cu două foarte reușite lucrări pentru orgă semnate de Miriam Marbé și Liana Alexandra pe care Ilse Maria Reich le-a înscris în recitalul de la Atheneul Român. Binecunoscutele seri de orgă dintr-o anumită Duminică a lunii regaleză un public select care înțelege să-și răsfețe spiritul cu sublimul repertoriu scris pentru acest extraordinar instrument. Doamna Reich face parte dintr-o prețioasă generație de organiști care este prezentă anual în fața manualelor prin care a intrat în conștiința melomanilor și cu care ne-a încântat decenii de-a rândul. Scrisă anume pentru organistă, *Pavana păstorească cu păsări* de M. Marbé, un opus transparent în care rezonanța instrumentelor păstorești, sfera modal-folclorică și evident, elemente de stil oiseaux sunt înglobate cu deosebită eficiență într-un context modern, dezvăluie un excelent simț în tratarea instrumentului, iar *Consonanțe V* scrisă de Liana Alexandra – face parte dintr-un ciclu de lucrări, toate dedicate interpretei – speculează grandiosul atât printr-o scriitură construită pe mai multe planuri care totuși este mai apropiată de conceptul armonic, prin registre generoase (pedale, ostinato, asociații timbrale neobișnuite, clustere, heterofonie), cât și prin amploarea desfășurării, toate „very impressive”. Cele două lucrări românești au constituit cea de a doua parte a recitalului care a traversat lucrări foarte cunoscute ale literaturii bachiene:

Tocata și Fuga dorică BWV 538, Coral și patru variațiuni Vater Unser BWV 636, 762, 683, 737 și Preludiul și Fuga în si minor BWV 544, pentru care I.M. Reich a adoptat o linie severă, să-i spunem austeră, acest lucru fiind accentuat și de faptul că atât trendul interpretativ cât și actuala construcție a orgii nu conțin elementele necesare unei abordări mai expresive, ci doar dinamice. *Coralul în si minor* de Franck, s-a dorit a fi o continuare cel puțin „istorică” în absența unei adaptări a registrației la un instrument non-francez. În acest context lucrările românești au realizat acel crescendo necesar desfășurării optime pentru un recital, iar bisurile extrem de bine alese: *Coralul Wenn wir in höchsten Nöthen sein BWV 641 și Preludiul în Do* – o lucrare de tinerețe, aparținând lui Bach – au încheiat într-o atmosferă pozitivă, ca un fel de Aria da Capo, o seară susținută de o foarte bună tehniciană, cu mare experiență scenică, așa cum întotdeauna produce apariția lui Ilse Maria Reich.

Apropierea unui interpret de orice opus enescian incumbă curaj și responsabilitate și am mai adăuga maturitate, cu toate că în timpurile noastre „nevârstnici” - ca să numim astfel persoane încă minore din punct de vedere legal - cântă cu o deosebită înțelegere lucrări care odinioară erau apanajul celor „spre patruzeci”... Credem că recitalul violoncelistului Dan Cavassi și al pianistei Viorela Ciucur care a avut loc la Salonul de Muzică al Muzeului Național George Enescu a întrunit toate calitățile necesare pentru a fi numit de eveniment de excepție. Într-o sală arhiplină, sub îndrumarea compozitoarei Carmen Cârneli un alt parcurs istoric: Beethoven – *Sonata pentru pian și violoncel op. 102 nr.1 în Do*, Debussy (an comemorativ) – *Sonata pentru violoncel și pian în re și Sonata a doua pentru violoncel și pian op. 26 nr. 2* aparținând lui George Enescu, o călătorie de inițiere pentru aleși, o summa camerală a literaturii violoncelistice. De obicei mănuiorul arcușului este „favoritul”, alesul oricărei cronici, totuși în cazul nostru greul recitalului a înclinat balanța ușor în favoarea pianistei, susținerea muzicală a acesteia fiind esențială atât în desfășurarea dialecticii beethoveniene cât și în extrem de solicitantul dialog enescian. Deși s-ar putea face afirmația că sonata de Debussy ar avea afinități cu un anume segment al esteticii enesciene, în cazul de față suntem în fața a trei opusuri târzii, cu profiluri ultra individualizate care necesită analiză și înțelegere aparte. Desigur, violoncelul prin însuși timbrul lui imprimă căldură,

Viorela Ciucur, Dan Cavassi

intimitate, generozitate, astfel încât revin mai mult pianului accentele dramatice, părțile pur dinamice ale discursului beethovenian; oricum relația camerală taste - instrument cu coarde nu este în favoarea celui din urmă, astfel că se pot reține arcurile și frumusețea frazelor de pe suprafețele lente. Opusul francez, inclus nu doar din motive aniversare, este un moment al literaturii muzicale care se realizează deplin nu numai în prezența științei sonore ci mai ales a unei culturi artistice globale care rafinează artistul într-un mod subtil, care se acumulează

prin lectură, călătorii, cunoștințe stilistice plastice etc. Doar în aceste condiții acel mult căutat rafinament francez intră în firescul lui, autentica vibrație care se transmite publicului...iar cei doi interpreți au realizat pe deplin expresia difuză pregătind monumentală sonata enesciană. Sesizăm în contextul dat cât de elaborată și măiestrită este scriitura Orfeului Moldav; se poate spune că este într-o oarecare măsură o reevaluare a ceea ce a scris pentru duo coarde-pian, un discurs care oscilează între neoclasic și à la roumaine – așa cum de fapt indică și finalul lucrării în care se recunosc idioame din op.25 (Sonata a III-a pentru vioară și pian), toate în aceeași tratare particulară, inconfundabilă pentru cei care au descifrat cât de cât încărcătura acestei muzici. A fost o performanță de excepție, Dan Cavassi beneficiind de prezența și susținerea pianistică a Viorelei Ciucur, partener egal, cu simț extraordinar al realizării ansamblului, cu o interpretare dinamică, tușeu diferențiat, mai ales colorat, care a creat efectiv spații sonore de mare expresivitate.

Un recital cameral desfășurat sub genericul *Sonate, sonatine și piese de virtuozitate din creația românească* a avut loc două săptămâni mai târziu în același Salon de Muzică al Muzeului, în interpretarea violonistei Diana Moș și a partenerii sale pianista Adriana Maier, soliste, cadre universitare la UNMB, membre ale ansamblului Profil. Seara a fost comentată tot de compozitoarea Carmen Cârneli la care s-a alăturat la un moment dat și Nicolae Brânduș, într-un fel susținătorul celor trei promotoare ale muzicii românești. Recitalul s-a deschis cu *Sonatina pentru vioară și pian* de Sigismund Toduță, scrisă în 1982 și dedicată violonistei aflată atunci la o vârstă foarte tânără. Este ultimul opus scris pentru duo și cei care cunosc cele 2 sonate regăsesc aceleași linii tematice ample, bogăția

Adriana Maier

pianistică, inflexiunile modale transilvane și finalul dinamic. Diana Moș a intrat în esența acestei mici lucrări printr-o interpretare colorată, nuanțată, elegantă și interiorizată. A urmat o remarcabilă piesă pentru vioară solo aparținând lui Carmen Cârneli intitulată *Tablou (trilingv) în Decembrie*. Autoarea și-a propus să scrie o lucrare cu grad ridicat de virtuozitate, tratată într-o manieră modernă, care propune o melodie care se ascunde – cu multă atenție și cunoaștere se mai identifică fragmente, încearcă diverse apariții concentrate – toată într-o mare de efecte care fac apel în principal la tremolo cu pizzicato cu mâna stângă, glissandi, respirații, pizzicato bartókian, flageolete, câteodată scurte intervenții la 3 voci... totul foarte interesant, iar Diana Moș a realizat totul extrem de convingător, demonstrând abilități cu totul speciale, știut fiind că puține lucrări pun toate aceste *trouville*-uri la un loc într-un mod inteligent. Pentru cei care din păcate au absentat, ca reper se poate da *Trema* de Heinz Holliger. Recitalul a continuat cu *Sonata pentru vioară și pian* scrisă de Cristea Zalu pe care a prezentat-o Nicolae Brânduș. Lucrarea se desfășoară într-o singură mișcare și se evidențiază printr-o interesantă consistență melodică și sonoră în general, care pune față în față finețea viorii (o interesantă absorbție a ideii sunetului

enescian pe care l-a cunoscut datorită colaborării cu Vasile Filip) cu masivitatea pianului (el însuși fiind un foarte bun pianist), a modernității (glissandi, disonanțe sharp, flageolete) cu linii mai clasice, modale, posibil de esență bergeriană, iar raportul dintre instrumente bine gândit permite sesizarea construcției ale cărei episoade pornesc de la o structură bine definită. Este o sonată foarte bine scrisă, cu impact la public (ceea ce o recomandă a fi inclusă și în alte acțiuni destinate promovării unui anumit tip de repertoriu) căreia cele două interprete i-au conferit o interpretare plină de sensibilitate. Nicolae Brânduș a fost prezent și în calitate de compozitor cu cele Patru piese pentru pian, selectate din ciclul celor 6 pe care le-a compus student fiind încă. Melodii care evoluează la două

Dan Dediu

voci, pe urmă într-un proces variațional, altele cu o tratare puțin bachiană urmate de sonorități gen Carillon nocturne cu armonii vide, toate au rămas la fel de actuale ca atunci când au fost scrise. Adriana Maier, cu o prestație excelentă în sonata precedentă a reliefat plină de inspirație desfășurările sonore ale celor patru momente pianistice.

À la *recherche de la Marseillaise de Stravinski pentru vioară solo*, scrisă de către Dan Dediu pentru violonistul Alexandru Gavrilovici are la bază un aranjament pe care l-a făcut Stravinski pe textul cântecului francez, găsit chiar de către A.G. Dan Dediu creează „o montură” muzicală care să potențeze această încercare și realizează cu multă fantezie o piesă dificilă foarte bună pentru un bis mai serios. Desfășurarea în secunde mari sau none însoțite de efecte în tremolo, inițiind un proces variațional complicat, care abundă în treceri peste coarde și tempo în continuă creștere este o încercare pentru configurația manuală a unui violonist. Colajul Marseillaise-ei în duble flageolete este pretextul pe care Dan Dediu îl folosește pentru a se dezlănțui în tot felul de combinații care amintesc uneori de Schnittke și pentru care și-a găsit interpretul ideal, Diana Moș.

Recitalul s-a încheiat cu *Sonata pentru vioară și pian* de Dan Constantinescu, scrisă în anii '60. Atât Dan Dediu cât și Carmen Cârneli au fost discipolii săi și iată, peste decenii se află toți trei pe același afiș... Față de restul programului se poate spune că este un opus formalizat, mai ermetic, cu accente tragice în desfășurările lente (pretabile la non vibrato), cu acorduri vide care imprimă senzația de nemișcare puse în clasicul contrast (pe macrostructură) cu elemente mai dinamice, formulări cu discrete accente folclorice îmbrăcate „modern”, cu aspecte cadențiale, schimbări rapide de tempo care compensează cumva finalul care readuce tema inițială. Din punct de vedere instrumentistic sonata este presărată cu pasaje deloc comode, puțin violonistice, fapt care explică rezerva manifestată de interpreți dar care nu scade cu nimic valoarea lucrării care și-a găsit locul potrivit în seara atât de interesantă căreia i s-au dăruit cele 2 interprete.

Beethoven cu „Musica Viva”, o încântare

Doina MOGA

Din ce în ce mai des, mi se face un dor nebulos de Beethoven. De felul cum a făurit acele compoziții magnifice, de calitatea și forța cu care răscolește și transmite stările profunde de care el însuși e stăpânit, de zbuluciumul și dezordinea voită, de spiritul său zeflemitor, de indiferența triumfătoare față de normele de conduită, de toate aceste calități ce l-au așezat în afara celorlalte genii muzicale. Mi-e dor de poemul răzvrătit, pasional și inconsecvent, de muzica sa ce înfioră, trezește și copleșește necondiționat, desigur dacă talmăcitorii l-au înțeles. Pentru toate acestea și pentru faptul că muzica lui, cândva în copilărie m-a determinat să îmbrățișez această artă, mi-e dor de el și îi caut muzica, pe care din păcate, cel puțin în ultima vreme o găsesc destul de rar bine cântată. Ici colo câte o simfonie, ici colo câte un concert reușit, dar foarte rar și puțin. De ce? Habar nu am. Poate din cauza superficialității timpurilor și a oamenilor, poate... Și tocmai când tristețea mă îndeamnă să emit păreri, sentințe chiar, nu tocmai măgulitoare la adresa confrăților mei în ale dirijatului și solisticii, îmi apare în vizor

din nou acel ansamblu miraculos „Musica Viva”, care ca și în anii trecuți mi-a redat aproape instant bucuria și optimismul. Și tocmai cu un program Beethoven, pe care îl cânta atât de complex, temperamental, pătimaș și frumos, încât ascultându-l am putut spune că l-am regăsit pe Beethoven. Mă rog, o parte din el, respectiv cel din integrala trio-urilor cu pian, interpretate nu doar cu talent, tehnică, sensibilitate, cunoaștere

și experiență, ci mai ales cu multă iubire și înțelegere. Format din 12 lucrări, împărțite în patru concerte, proiectul din stagiunea 2011-2012, dificil, curajos și relevant pentru calitatea nucleului stabil din configurația formației, magnetizează melomanii sau publicul ocazional, pe lângă împletirea muzicii lor și prin originalitatea așezării într-o poveste frumoasă. Fiecare concert are un titlu, iar pauzele lui sunt transformate în acțiuni culturale cu tematică atractivă. Particular pentru această formație este și faptul că în fiecare stagiune, în funcție de repertoriul abordat, cei doi titulari ai proiectului, pianista Andreea Laura Butnaru și violoncelistul Florin Mihai Mitrea – foarte încununați cu numeroase premii și aprecieri adunate de pe mai multe continente - invita alături de ei un alt coleg – la fel de apreciat și el – care în cazul acestor trio-uri este

violonistul Ion Alexandru Mălaimare. Eu îi cunosc de 6 ani (mă refer la nucleu), le admir deschiderea pentru diferite stiluri și curente muzicale din care își aleg repertoriul și nu conțesc să mă uimească de fiecare dată cu determinarea prin care depășesc serioase greutăți în organizarea și susținerea acestor concerte. Pentru această stagiune au ales Beethoven, integrala trio-urilor cu pian. De ce?

Pentru că după cum singuri spun Gândul lor a fost marcat de uimirea în fața repertoriului beethovenian, o muzică volitivă și titanică, a cărei perfecțiune este simțită și savurată atât de public, cât și de interpreți. Noi încercăm să oferim celor care ne ascultă o muzică vie, din care lipsește perfecțiunea de conservă a spațiului electronic, dar oferă celor care ascultă, energii vitale de o natură rar întâlnită în societatea contemporană. Muzica live, netrecută prin mediul artificial creează comuniuni spirituale cu trecuturile noastre și ne ajută să ne păstrăm sufletele intacte “E grozav când artiști foarte talentați de talia celor numiți mai sus cântă muzică de mare calitate. Este un regal de care nici un meloman nu ar trebui să se priveze. Așa că urmăriți concertele lor de la Universitatea Națională de Muzică din București și nu veți regreta.

Centenar Achim Stoia

Vasile VASILE

Istoria muzicii românești înregistrează un fenomen foarte interesant: în secolul al XIX-lea viața muzicală din țara noastră era susținută în primul rând de muzicieni străini stabiliți în țara noastră, pentru ca în secolul al XX-lea muzicienii români să întoarcă Europei cu procente sporite, importurile anterioare, practic putându-se afirma că nu există în prezent prestigioase formații muzicale în orașe și centre europene în care să nu se găsească muzicieni români.

Cel care va avea ideea și inițiativa acestei revigorări a vieții muzicale a orașului lui Caudella, Musicescu, Burada, Zirra, Ciolan etc și căruia se datorează reînființarea instituției desființate în 1950, este tot un ardelean, descins din Mohu Sibiului – Achim Stoia, sat intrat în geografia spirituală românească prin celebrul cântec de seceriș cules de el, *Dealul Mohului*.

Admirația deosebită pentru profesorul de *Armonie* pentru blândețea, înțelepciunea și competența cu care ne deprindea – deși era rector – nu numai să înlănțuim niște acorduri, ci să învățăm să „creem” muzică, a fost dublată de nemulțumirea că singura carte care contura personalitatea muzicianului, la nivelul la care se putea face atunci, era cea publicată în urmă cu trei decenii a lui Costică Băzga și Lucia Abrudan – *Achim Stoia*, Editura muzicală, 1982.

De aceea, salut cu tot entuziasmul și cu sentimentul împăcării față de nemulțumirea menționată, apariția recentei monografii dedicată complexului și profundului muzician ardeleano-ieșean, Achim Stoia, cu ocazia centenarului nașterii sale. Continuatorii actuali ai activității lui n-au uitat pe ilustrul lor mentor și

ctor de instituții muzicale, consacrandu-i pagini de reconstituire a activității sale multilaterale: profesorii Paula Bălan, Melania Boțocan, Florin Bucescu și Zamfira Dănilă, Viorel Munteanu, cărora se adaugă câteva republicări datorate Luciei Abrudan, lui Gheorghe A. M. Ciobanu și criticului de artă Aurel Leon. Cartea restituie și unul din studiile reprezentative ale muzicianului aniversat, consacrat milenarei *Miorița*, studiu pierdut în cețurile celei de-a doua conflagrații mondiale și într-o publicație provincială.

Cartea beneficiază de avantajul compartimentării domeniilor ilustrate de cel ce și-a legat numele de **înființarea Filarmonicii de Stat Moldova din Iași, a corului Gavriil Musicescu și de reînființarea Conservatorului**: viața și activitatea (explicabil – cel mai consistent capitol al cărții), profesorul, compozitorul (cu o listă a lucrărilor), creația camerală și cea religioasă a lui Achim Stoia și reflectarea personalității muzicianului din perspectiva fonotecii Studioului de Radio Iași.

Poate ar fi meritat extinderea cărții spre analiza creației corale și a activității folclorice, muzicianul ieșean fiind colaborator al ambelor Arhive de Folclor, a Ministerului Instrucțiunii – condusă de George Breazul – și a Societății Compozitorilor Români – condusă de Constantin Brăiloiu, fondul de melodii culese de Stoia depășind 1000 de piese.

Calitățile tehnice excepționale ale cărții, bazată pe documente primare, fotografii, documente oficiale, programe, partituri, scrisori, în bună parte inedite etc, dublează înalta ei ținută, printre fotografiile găsimu-se și una în care profesorul de la Mănăstirea Dealu apare alături de elevul său, viitorul rege al României, Mihai. Cartea cuprinde și referiri și date despre eminente personalități culturale românești: George Breazul, Constantin Brăiloiu, Ioan D. Chirescu și ieșene: Ion Baciu, George Pascu, Mariana Stoia etc.

Cartea se recomandă nu numai specialiștilor, ci tuturor celor interesați de evoluția muzicii și a culturii românești în Moldova și bucuria cunoașterii activității didactice, manageriale, artistice și creatoare ale celui care a pus temelile învățământului muzical românesc și a instituționalizat principalele forme ale vieții muzicale ieșene, dublează pe cea a revenirii instituției ieșene în localul păstorit de Achim Stoia.

Suma - Bach

Grigore CONSTANTINESCU

Luna Martie oferă publicului românesc un proiect de excepție, interpretarea integralei **Suitelor pentru violoncel solo** de Johann Sebastian Bach, într-o formulă inedită, concert-spectacol, propusă de violoncelistul Răzvan Suma în cadrul turneului național „Vă place BACH?”, în opt orașe din România. Datele de reper temporal: între 1 și 21 martie. Ascultătorii au avut prilejul de a cunoaște cele șase **Suite pentru violoncel**, însoțite de proiecții multimedia pe panouri translucide, videoproiecții care intenționează să transforme concertul într-un dialog mai puțin obișnuit de muzică și imagine. Tom Brânduș, cel care semnează conceptul multimedia al evenimentului, a creat un itinerar imaginativ care însoțește audiția pe durata întregului concert. În fiecare parte a

suitelor, spectatorii sunt purtați într-un alt grupaj de proiecții, sugerând aspecte din viața lui Bach, elemente care țin de perioada barocă în care a compus muzicianul sau detalii care vorbesc despre violoncel și violonceliști, instrument și interpreți. Util dar deconcertant pentru audiție, modul acesta de legare a imaginii cu sunetul explică, poate, ce se cântă deși, după cum știm, realizări anterioare, printre care legendarul Pablo Casals, nu a avut nevoie de sprijin.

Răzvan Suma este unul dintre cei mai activi tineri muzicieni români, cu un repertoriu cuprinzător, realizat în nenumărate recitaluri și concerte susținute în întreaga lume. În 2009 a devenit solist al Orchestrelor și Corurilor Radio, iar în calitate de profesor asociat la Universitatea de Muzică București dezvoltă o intensă activitate pedagogică. Din 2006 până în prezent a participat la turnee în formulă de trio - "Romanian Piano Trio" sau "Trio Strad" - alături de Alexandru Tomescu, Horia Mihail, respectiv Toma Popovici.

Turneul național început acum, „Vă place Bach?”, îl situează într-o relație remarcabilă cu publicul din opt orașe ale României: Brașov (1 martie - Cercul Militar), Arcuș (7 martie - Centrul Cultural Arcuș), Bistrița (11 martie, Sinagoga), Baia Mare (13 martie - Sala de concerte Rotary a Liceului de Artă), Pitești (15 martie - Casa de Cultură a Sindicatelor), Bacău (17 martie - Ateneu), Dumbrăveni (19 martie - Centrul Cultural Unesco). Pentru bucureștenii dornici să participe la acest eveniment, turneul s-a încheiat la București printr-un concert extraordinar susținut la Sala Radio în fața unui public alcătuit majoritar din tineri. Interesantă opțiune, nu lipsită de viitor !!

Violoncelul la care cântă Răzvan Suma a fost creat de lutierul Charles Adolphe Maucotel - unul dintre faimoșii lutieri ai epocii sale - și a fost realizat la Paris în anul 1849. Acest instrument a aparținut celebrului violoncelist francez Pierre Fournier. Violoncelul Maucotel - Fournier i-a fost oferit lui Răzvan Suma în anul 2009 de către Fundația « Musicha » din San Sebastian, Spania.

Partener al interpretului, artist multimedia și muzician, Tom Brânduș a studiat producție muzicală și arte vizuale la *Berklee College of Music* în Boston (Massachusetts) și predă actualmente cursuri de muzică electronică la Universitatea Națională de Muzică din București. Iată deci, cum a arătat acest început de primăvară cu evenimente aducând secolului XXI ofranda Barocului prin muzică de Bach, care, cum se vede, nu cunoaște trecerea timpului.

Ce se poate spune după ascultarea acestor șase **Suite pentru violoncel solo**? Marcăm în primul rând categoria de unicat a ideii și realizării, curajul interpretului în a lansa o asemenea demonstrație performantă, ca subiect și repertoriu. Avem nevoie de astfel de călătorii de lungă distanță, în care concentrarea, în urmărirea traseului, aparține în egală măsură interpretului și ascultătorului. Nu mai suntem prea familiari cu dansurile de epocă barocă și succesiunea lor. Momentele alcătuitoare, pentru fiecare Suită, se desprind prin sunet și frază, pulsație ritmică și construcție formală. O treptată încărcătură energetică susține atenția derulării, iar ceea ce aude aparține unui mod de a face muzică, nu neapărat ca stil, ci mai degrabă ca mijloc de adresare. Aflându-se în fața aparatelor de radio, pentru transmisia în direct, sau în studioul de concerte, ca asistenți ai trăirii momentului, cei cărora le place Bach au fost uimiți de oferta memorabilă a lui Răzvan Suma. Dacă un artist este dăruit cu talent, nu înseamnă neapărat că îl și poate valorifica. Dacă un muzician își trăiește muzica, da, atunci performanța îi justifică existența, fără a mai fi nevoie să facem inventarul însușirilor sale multiple, ce-i alcătuiesc personalitatea. Ce a obținut acum Răzvan Suma și violoncelul său este o promisiune pentru întreaga viață, căci Bach ne place mereu, iar artistul va reveni adesea pe calea capodoperei.

Premiile Radio România Cultural 2012

Poezie

Unelte de dormit. Cu 10 desene de Dumitru Gorzo de Ioan Es Pop

Proză

Viața lui Kostas Venetis de Octavian Soviany

Film

Ceva bun de la viață, regia Dan Pița

Teatru

Gavriil Pinte

Arte plastice

Neculai Păduraru

Emilia Popescu și Ștefan Bănică jr.

“Enescu și muzica lumii” și a Orchestrei Române de Tineret. Inițiat în anul 1999, festivalul se desfășoară în fiecare vară la Sinaia, în cele 12 ediții, sute de tineri muzicieni participând la cursuri de măiestrie oferite de personalități internaționale în arta interpretării. În acest context a luat naștere în 2008 și Orchestra Română de Tineret, care la ora actuală are deja și o semnificativă activitate internațională

Premiul *In memoriam* Iosif Sava Pianistul Horia Mihail

Subtilitatea, eleganța timbrului nu sunt chestiuni care să surprindă la Horia Mihail, deoarece l-au însoțit de-a lungul întregii evoluții. Vocația în a organiza proiecte muzicale extraordinare și-a demonstrat-o în

Alexandru Pandele, coordonator de proiect, Marius Ioan Piso, președintele Agenției Spațiale Române, ROSA, cei patru tineri cercetători români care l-au construit pe GOLIAT, primul microsatelit de concepție și construcție 100% românească.

Media culturală

Emisiuni tv culturale
Garantat 100% - TVR 1

Reviste și suplimente culturale

Lettre Internationale –
ediția română

Web site-uri culturale și educative

<http://creativemonkeyz.com>

Proiecte culturale și festivaluri Violoncelistul Marin Cazacu

Pentru inițierea și organizarea consecventă a Festivalului Internațional

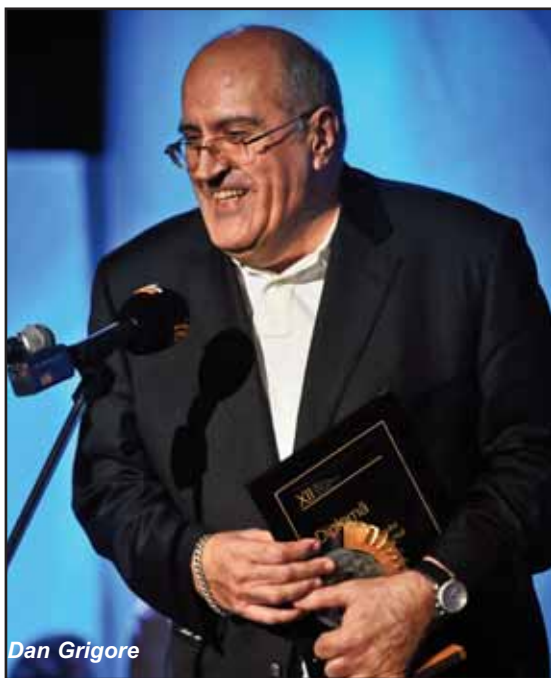
Marin Cazacu

ultimul timp în relație cu mai multe inițiative de care Radio România Cultural nu a fost străin. Pentru proiectul Pianul călător 2011 la finalul căruia un pian al Societății Române de Radiodifuziune a călătorit, cu Horia Mihail, în 5 orașe din România în care nu exista un pian de concert, rămânând la Mediaș, pentru următorii 3 ani, pentru apariția primului CD solo și pentru susținerea turneelor naționale “Duelul viorilor” și “Cele trei dive”, în care și-a pus în valoare talentul și apetența pentru genul cameral.

Premiul Lux Mundi

Regizorul Radu
Mihăileanu

(M.C.)

Dan Grigore

Muzică

Pianistul Dan Grigore

Pentru întreaga activitate pianistică, marcată în 2011 de apariția unui încântător CD, intitulat *Bis, encore, bis!*, album ce cuprinde miniaturi pe care Dan Grigore le-a interpretat la finalul recitalurilor și al concertelor sale de-a lungul întregii cariere. CD-ul a fost prezentat și în versiune concertistică de Dan Grigore, prin recitaluri de referință la București, la Sala Radio, și la Festivalul Radio France de la Montpellier.

Educație

Laura Popa și Nicoleta Popa

Știință

Echipa GOLIAT: Mugurel Bălan, Marius Trusculescu, Claudiu Drăgășanu,

Horia Mihail

Festivalul Orchestrelor Radio din Europa

Conducerea Societății Române de Radiodifuziune a decis organizarea unui eveniment cultural în toamna anului 2012 și a concluzionat că "Festivalul Internațional al Orchestrelor Radio" - va constitui un moment important în viața culturală din România.

Participarea unor artiști români din diaspora alături de nume sonore ale artei și culturii din țară și străinătate constituie premisele succesului acestui Festival.

Christian Zacharias

Festivalul se va desfășura în anii de pauză ai Festivalului « Enescu », ca o completare la programul cultural național, oferind iubitorilor de muzică și de artă în general, posibilitatea de a viziona și asculta marile valori culturale mondiale ale momentului. Perioada de desfășurare va fi între 23 și 29

Septembrie 2012.

La prima ediție și-au anunțat deja participarea unele dintre cele mai importante orchestre radio din Europa : Radio France, BBC și RAI Torino.

Directorul Artistic al Festivalului este renumitul pianist și muzician CHRISTIAN ZACHARIAS.

Coproducătorii evenimentului sunt Primăria Municipiului București și Societatea Română de Televiziune.

Liliana Staicu

Conținutul programului, principalele colective artistice și personalitățile invitate la această primă ediție din 2012, au fost stabilite de Comitetul artistic pe baza evaluării posibilităților artiștilor și marilor colective artistice de a participa la acest eveniment precum și în baza opțiunilor formulate de către specialiști, critici de specialitate și public în spiritul păstrării nivelului artistic ridicat al unui eveniment de

asemenea natură.

Alături de formațiile Societății Române de Radiodifuziune – Orchestra Națională Radio – dirijată de Christian Zacharias și Horia Andreescu, Orchestra de Cameră Radio – dirijată de Paul Meyer, Corul Academic

Andras Istvan Demeter

Radio – dirijat de Dan Miha Goia, la această ediție vor participa și Orchestra Radio France – dirijată de Myung Whun Chung, Orchestra RAI Torino – dirijată de Juraj Valcuha, Orchestra BBC – dirijată de Neeme Järvi, alături de artiști și formații de renume : Cvartetele "Voces", "Rivinius", "Ad libitum", Maxim Vengerov, Dan Grigore, Jian Wang, Viviane Hanger, Alexandru Tomescu, Luiza Borac, Isabelle van Keulen, Ruxandra Donose, Sybilla Rubens, Jörg Dürmüller și Sebastian Holecek.

Programul ediției din acest an se va desfășura pe

Sorin Oprescu

scena "Mihail Jora" a SRR, la Sala Palatului și în Piața Festivalului.

În cadrul Festivalului vor fi organizate expoziții de artă plastică - „E-Bienale”- ce vor reuni artiști deja consacrați și tineri studenți ai Universității Naționale de Arte din București sau din alte centre culturale.

Pe lângă aceste evenimente, vor avea loc și lansări de carte, de discuri și sesiuni de autografe organizate împreună cu Librăriile „Humanitas” și „Cărturești”.

(M.C.)

Orchestra Inginerilor - concert de nivel... american

E greu să pătrunzi în tainele succesului unei orchestre, mai ales acolo unde există o consecvență frumoasă a stagiunilor concertistice, încununate de 56 de ani de activitate artistică. Am fost pusă în fața unei astfel de situații și recunosc, nu mi-a fost ușor să identific cauzele și faptele care au dus, în exemplul de față, spre o perseverență și o ascensiune demne de admirat. Și, întru consemnarea acestei împliniri, am avut ocazia de a asculta Orchestra Inginerilor "Petru Ghenghea", căci despre acest ansamblu este vorba, duminică, 25 martie 2012, într-un minunat concert susținut pe scena Ateneului Român. Binecunoscuta orchestră de melomani a demonstrat încă o dată că acolo unde există pasiune și dedicație pentru muzică orice este posibil. Am rămas plăcut impresionată și oarecum surprinsă să remarc că o formație alcătuită în mare parte din ingineri, sună atât de plăcut. Încă o dată mi se confirmă că științele exacte se omogenizează armonios cu muzica și își împrumută categoric valențe, căci precizia și acuratețea interpretativă, alături de respectarea fidelă a partiturii și puritatea sunetelor provin din grija și strictețea oricărui act ingineresc. Orchestra Inginerilor "Petru Ghenghea" este condusă de inginerul Andrei Iliescu și încântă publicul din București și din țară în fiecare an, oferind iubitorilor de muzică concerte simfonice, ale căror programe, destul de ofertante, sunt mereu puse sub semnul profesionalismului, deși vorbim de un ansamblu de amatori. Sub acest aspect, nu pot să nu amintesc și media de vârstă relativ ridicată a acestei formații - 40 de ani, cu unii membri trecuți demult de pragul vârstei a treia. Cu toate acestea, sonoritatea, bine încheagată, vibrează armonios într-un tot unitar, îmbinând experiența și proșpețimea.

În concertul din 25 martie, dirijorul Andrei Iliescu i-a plasat bagheta unui invitat special - Vlad Vizireanu, un tânăr extrem de talentat, născut pe plaiurile autohtone, dar stabilit de mulți ani în S.U.A., unde și-a dobândit vocația de muzician. Însă, surprizele nu s-au oprit aici, căci la inițiativa tânărului dirijor, concertul a mai beneficiat de încă un invitat din afara țării. Pianistul american Sean Chen, prieten și coleg de studii cu Vlad Vizireanu, a încântat audiența prin interpretarea plină de virtuozitate și lirism a partiturii solistice din grandiosul Concert Nr. 5 pentru pian și orchestră - "Imperialul", de Ludwig van Beethoven.

Scriu aceste rânduri încărcată de o duioasă inspirație și nu pot să nu dezbălu bucuria pricinuită de prezența mea la concertul Orchestrei Inginerilor "Petru Ghenghea", căci spre epuizarea ultimelor acorduri, am simțit, sub cupola magică a Ateneului, cum spiritul celor prezenți era încărcat cu energie pozitivă, căci cu siguranță orice "sete de frumos", pe care mă încăpățânez să cred că fiecare o are, a fost cu adevărat hrănită după acest regal artistic.

Cu o zi înaintea concertului, la repetiția generală, am fost prezentă în sală și am urmărit cu atenție și curiozitate modul de lucru al instrumentiștilor pentru care muzica e o pasiune și nu o meserie. Dar și mai ales al tânărului Vlad Vizireanu, pe care nimeni dintre noi nu a avut ocazia să îl vadă dirijând, întrucât concertul din 25 martie a marcat și debutul pe o scenă românească al artistului de numai 26 de ani.

Din conversațiile purtate cu acesta am aflat că ambii părinți sunt de formație ingineri și că în perioada când încă se aflau în România erau admiratori fideli ai Orchestrei Inginerilor. Poate că nu întâmplător, Vlad Vizireanu și-a marcat debutul din țara sa natală cu acest ansamblu încărcat de tradiție. Repetiția generală s-a desfășurat fără probleme. Atenția și concentrarea au fost primordiale, chiar dacă unii instrumentiști, mai cu seamă partida de alămurii, au dat dovadă de lipsă de respect față de colegi și de muzică, chicotind și vorbind încontinuu. Este un fapt mai puțin fericit, pe care eu însămi l-am identificat la mai multe formații din România. Trecând peste acestea, momentele de întrerupere, puține la număr, au fost rezolvate repede, semn că partiturile erau foarte bine asimilate de orchestră. De altfel, repertoriul concertului a fost bine pus la punct de către Andrei Iliescu, prin multe repetiții anterioare evenimentului. Programul a fost un adevărat tur de forță pentru instrumentiști și s-a dovedit a fi o provocare pentru mulți, o instigare la care s-a răspuns pozitiv. E drept, suflătorii și percuționiștii sunt împrumutați din Orchestra Filarmonicii "George Enescu", însă, cu mici excepții, restul ansamblului este format din amatori, de meserie ingineri.

Deși cu un sfert de oră înainte de începere sala era plină. Când gongul a bătut a treia oară, era evident că nu mai aveai unde să arunci un ac, spațiul era umplut până la refuz. Doar la Festivalul Internațional "George Enescu" am mai văzut sala Ateneului atât de neîncăpătoare, căci la fiecare intrare se aflau în picioare încă 10-15 persoane. Nu cunosc cauza care să fi dus la împlinirea acestui fapt, dar am avut impresia că se află prezentă toată comunitatea ingineriască din capitală, plus rudele instrumentiștilor și binențeles, admiratori devotați ai Orchestrei Inginerilor. Se pare că evenimentul a fost bine

promovat sau românii se înghesuie la spectacolele care nu percep o taxă de intrare. Cert este că la un asemenea program și într-o duminică frumoasă de primăvară, era poate de așteptat ca audiența să fie una numeric apreciabilă.

Anticipând programul muzical, Andrei Iliescu, profund emoționat, a ținut un scurt discurs și a declarat că s-a atins un prag istoric din punct de vedere al publicului atât de numeros. Concertul a debutat cu uvertura la opera "Don Giovanni" de W. A. Mozart, un opus celebru, pe care Vlad Vizireanu l-a dirijat din memorie. Gesturile ample, precise și clare, pasiunea cu care a condus fiecare motiv, au pășit ca prime impresii degajate de tânărul artist. A urmat momentul de maximă intensitate al întâlnirii muzicale - interpretarea impecabilă a pianistului Sean Chen, care a reușit prin armoniile și liricitatea "Imperialului" să cucerească publicul bucureștean. Tânărul solist, absolut al prestigioasei Școli Juilliard din New York, ne-a demonstrat că este

posesorul unui talent nativ, impetuos. Tușeul fin a alternat armonios cu virtuozitatea beethoveniană. Ceea ce mi s-a părut fascinant la pianistul de doar 23 de ani a fost sonoritatea atât de suavă născută din interpretarea sa. Un act artistic complet, înălțător pot spune, mai ales prin temele solistice delicat interpretate din partea a doua a Concertului Nr. 5.

Coordonarea dintre Sean Chen și Vlad Vizireanu a fost una fructuoasă. Cei doi s-au simțit perfect, pianistul a răspuns cu finețe la gesturile dirijorale și s-a contopit armonios cu acompaniamentul orchestrei. Profund impresionați, cei prezenți în sală i-au solicitat pianistului american un bis. Cu aceeași sensibilitate interpretativă, Sean Chen ne-a oferit momente de tihnă sulfetească prin melodia plină de gingășie din Nocturna nr. 2 op.62 în Mi major de Frederic Chopin. După o scurtă pauză, Orchestra Inginerilor "Petre Ghenghea", elegant condusă de același Vlad Vizireanu, a interpretat Simfonia a VI-a "Patetica", de P. I. Ceaikovski. Am remarcat în această lucrare - poate mai pregnant ca în celelalte două, și datorită caracterului dramatic al capodoperei romantice - stilul bine definit al tânărului dirijor, condus atât de natural de buna cunoaștere a opusului muzical. Deși cu partitura pe pupitru, se pare că "începătorul" Vizireanu interpretează totul din memorie. Conduce frazele cu rafinament, marchează toate intrările și are o mimică extrem de expresivă. Partea a III-a din simfonie, cel mai tumultuos moment al programului, s-a dovedit a fi un punct de virtuozitate interpretativă atins cu succes de către ansamblul simfonic și susținut impecabil de tânărul dirijor.

Concertul susținut de Orchestra Inginerilor "Petre Ghenghea" s-a bucurat la final de aplauze bine-meritate. Colaborarea dintre ansamblul simfonic, unic în peisajul sonor românesc, și cei doi artiști veniți de peste ocean s-a dovedit a fi un regal de muzică bună, o încântare artistică, atât pentru interpreți, cât mai ales pentru noi, auditorii. Am remarcat încănatatea cu care se cânta, atenția acordată partiturii, comunicarea dintre dirijor și ansamblu, toate trăite cu o intensitate mai mare, căci din perspectivă proprie, am observat mereu că sentimentele de satisfacție sufletească sunt mult mai prezente la ansamblurile de amatori față de cele la care profesionismul rezultă dintr-o oarecare impunere. Cei din prima categorie, în cazul de față - inginerii, nu au făcut o meserie din muzică, ci trăiesc mereu la cota maxime oportunitatea de a fi pe o scenă și de a cânta.

Janina BĂDICU

Mirabile întâmpinări ale unei primăveri:

O stea cu nume

Modestă, simplă, firească, total străină de infatuarea și frivolitatea statutului de „vedetă cu tot dinadinsul”, – altfel spus de ea însăși într-un interviu: o artistă „în căutare de sine” – **Luiza Zan** a acumulat până la vârsta depășind cu puțin trei decenii, un palmares de împliniri, realizări scenice și recunoașteri valorice apreciabile. Și nu ne referim numai la concursurile pe care le-a câștigat, aici ca și pe alte meridiane, ci înainte de toate la competiția cu propriul eu generatoare de satisfacții pe care doar arta autentică le poate zămisli.

Încercând să-și explice motorul devenirii și existenței în muzică, vocalista declara: „E un joc cu mine însămi, un fel de șah între mine și glasul meu, în care piesele de șah sunt sufletul – albele și mintea – negrele”.

Venită în lume pe mal de fluviu, la Tulcea, **Luiza Zan** a urcat treptele instruirii în școlile primare din localitatea natală, apoi la Liceul de Arte din Piatra Neamț și la Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași, din anii studenției datând începuturile mariajului ei artistic cu jazz-ul. Mi-o amintesc într-un recital susținut împreună cu pianistul și profesorul **Romeo Cosma** la Casa de Cultură a Studenților din

la dulcele târg... Vădind un talent deosebit pentru ceea ce numim creativitatea improvizatorică, interpreta s-a format și grație îndrumărilor unor admirabili profesori Fulbright acreditați temporar în învățământul superior muzical din România, precum saxofonistul **Rick Condit** și pianistul **Armen Donelian**. Finalul studiilor a coincis cu dobândirea în anul 2003 a Premiului Juriului la „Shure Jazz Voice Competition” de la Montreux / Elveția și în 2004, a unui prestigios Premiu al II-lea la același concurs internațional, concursul în sine oferindu-i șansa de a cânta acompaniată de muzicieni de renume precum **Gerri Allen**, **Bob Hurst**, **Eric Harland** sau **Omar Hakim**. La numai o săptămână după decernarea menționatei distincții internaționale, **Luiza Zan** câștigă la Brașov, împreună cu grupul „Slang”, Premiul I la Festivalul Concurs „Cerbul de Aur”.

Printre numeroșii muzicieni români și străini cu care a cântat se numără înainte amintirii **Rick Condit**, **Armen Donelian**, **Romeo Cosma**, dar și bass-iștii **Arthur Balogh**, **Vlaicu Golcea**, bateristul **Vlad Popescu**, pianistii **Mircea Tiberian**, **Ion Baciu Jr.**, ghitariștii **Jimi Cserkesz**, **Sorin Romanescu**, **Alex Man**, saxofonistul **Eddie Neumann**, **Dj Vasile** și mulți alții. A contribuit la coloanele sonore pentru lung-metrajele „Carambol”, „Casanova, identitate feminină” și producția HBO „Circul Vesel”. Din inițiativa lui **Vlaicu Golcea**, în decembrie 2005 s-a născut proiectul **GLIDQ**, cu o formulă avându-i în componență pe **Dj Vasile** (electronice), **Electric Brother** (ghitară, drămbă, percuții), **Sorin Romanescu** (ghitară), **Tavi Scurtu**

(baterie), proiect la care solista **Luiza Zan** a contribuit și ca autoare de versuri. Pe data de 9 octombrie 2005 a luat ființă proiectul „**Luiza Zan Trio**”, cu **Vlaicu Golcea** – contrabass și **Sorin Romanescu** – ghitară, iar în 2006-2007 a lucrat la spectacolul de dans contemporan „**Visa Game**”, alături de **Pascal Allio** și **Cosmin Manolescu**, apărând împreună cu acești doi dansatori în treisprezece spectacole susținute în teatrele din țară și pe o scenă din Paris. Tot în 2006 au fost definitivate de către tandemul componistic și interpretativ **Luiza Zan / Sorin Romanescu** piesele discului „Colinde și povești de Crăciun” editat în 2010 de casa **SoftPlus Records**. În 2008 cântăreața a fost aplaudată alături de trupa „Slang” în Ungaria; la Bruxelles a fost prima trupă românească ce a cântat live în Parlamentul European. Au urmat în 2009 proiectul **ZNE** (the Zan-Neumann Ecuation), proiectul **AZZA**, căruia **Luiza Zan** i-a dedicat pasiunea pentru pian, iar în vara anului 2010 (lunile iunie-iulie), vocalista a fost invitată a concerta cu Big-bandul

Luiza Zan

Universității **McNeese** din Louisiana, într-un turneu de șapte orașe – Timișoara, Tg. Mureș, Sibiu, Brașov, Iași, Ploiești, București. Cu duo-ul „Standards On Double Six” al ghitariștilor **Sorin Romanescu** și **Alex Man** a luat parte la câteva festivaluri precum „Jimbo-Blues” din Jimbolia, „SamFest Jazz” din Satu Mare etc. A fost prezentă peste hotare, ajungând la Londra, dar și peste Ocean. În plan didactic, amintim colaborarea cu profesorul **Mircea Tiberian** la Clasa de Jazz de la Universitatea Națională de Muzică din București, ca și prezența ca profesor de canto-jazz la Artskul, o școală privată de artă modernă. Artista a apărut în mai multe rânduri pe micul ecran drept invitată de marcă a serialului de emisiuni „Unora le place” difuzate de TVR 2.

M-am bucurat să o însoțesc ca prezentator pe mai multe scene din țară, cel mai recent în luna martie a. c. când **Luiza Zan** și înzestratul ghitarist **Alex Man** au susținut un cuprinzător și deosebit de atractiv, de divers recital la Clubul „Scena Café” din Galați organizat de **Cristian Ureche** și revista „Zile și nopți” în cadrul unor binevenite manifestări periodice. Au făcut realmente deliciul publicului glasul puternic, bine timbrat, nuanțat, tehnica improvizatorică ale solistei, rafinamentul armonic și sensibilitatea coechipierului ghitarist, atribute fructificate în interpretări de intensă trăire expresivă conferite unor teme standard ale jazz-ului internațional ca „Nature Boy”, „Love For Sale”, „Angel Eyes”, „Oleo”, „Body And Soul”, „Blues G” și unor notorii bossanove precum „Chega De Saudade”, „Amor Em Paz”, „One Note Samba”, „Luiza”, „Sem Voce”.

Duetul monștrilor sacri

Un regal de jazz autentic, de cea mai rafinată factură, ne-a fost oferit în seara de 20

Chick Corea, Gary Burton

martie 2012 de pianistul **Chick Corea** și vibrafonistul **Gary Burton**, care au evoluat în duo instrumental pe podiumul Sălii Palatului din București într-un concert organizat sub egida Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian”.

Putem spune că **Chick Corea** s-a simțit la Sala Palatului „ca acasă”, de vreme ce, de astă dată, ne-a fost acum oaspete pentru cea de a cincea oară – să recapitulăm, prima dată ca pianist solo în aprilie 1993, a doua oară în 1998 cu sextetul propriu „Origin”, în noul mileniu a treia oară cu grupul „The Five Peace Band” (2008) ce i-a cuprins, alături de pianist, pe **John McLaughlin** – ghitară, **Kenny Garrett** – saxofon alto, **Christian McBride** – contrabass, **Vinnie Colaiuta** – baterie și a patra oară cu trio-ul „Return To Forever” (2009) alăturându-i pe bass-istul **Stanley Clarke** și pe bateristul **Lenny White**. În schimb, **Gary Burton** a mai concertat la București doar o singură dată, și aceasta cu peste patru decenii înainte, în 1971...

Îndrăznesc să apreciez că nivelul de cultură jazz-istică și de receptivitate al publicului nostru a sporit, întrucât acest recital, eminamente cameral și deloc spectaculos, a beneficiat de aderența necondiționată a melomanilor, prezenți în număr destul de mare. Interplay-ul celor doi (care anterior s-au mai întâlnit cu numeroase prilejuri, în 1979 – 1980 în turnee europene și americane, în 1972 pentru discul de duo „Crystal Silence” și în 2008 pentru albumul „New Crystal Silence” etc.) ne-a apărut impecabil, frizând perfecțiunea, mai ales sub raport ritmic. Părfind două puncte pierdute în imensitatea unei scene pe care ar încăpea douăzeci de autobuze, **Chick Corea** și **Gary Burton** s-au bucurat să redescopere seducția unor vechi standarde („Can We Be Friends” – după Art Tatum, „Chega De Saudade” de A. C. Jobim, „People” din repertoriul „Beatles”, „Blue Monk” – Thelonious Monk) ca și ale unor hituri selectate dintre creațiile de tentă latină ale pianistului („La Fiesta”, „Allegria” etc.). Negându-și cu strălucire etatea (Corea – 71 de ani, Burton – 69 de ani) artiștii și-au dat frâu liber vitalității în întruchipările surprinzătoare ale unei perpetue tinereți. Tehnici dar fără a miza exagerat pe tentațiile virtuozității, pianistul și vibrafonistul s-au completat și susținut unul pe celălalt în chip remarcabil, vădind echilibru, prospețime a expresiei, bun gust și o admirabilă capacitate de a regândi, a reinveșmânta, a redimensiona cu fantezie materiale cunoscute.

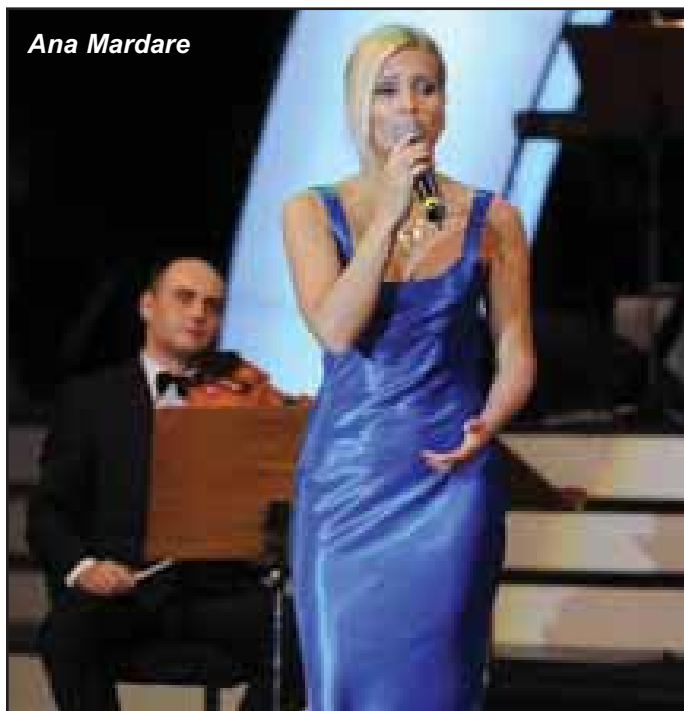
A fost, cum afirmam la începutul acestor consemnări, un regal de jazz fără compromisuri și partipriuri stilistice, oferind auzului și sufletului imagini sonore elocvente ale unui înalt profesionalism (Foto: iConcert).

Florian LUNGU

Vivat... „maneaua dance”!

Ana-Maria SZABO
Marius GHERMAN

Nici mass-media și nici artiștii nu pot fi acuzați că nu e an fără scandal la Eurovision-ul

Ana-Maria Szabo

autohton, ci doar organizatorii de la TVR, să fie foarte clar din start. Un regulament clar și ferm nu are voie să fie contestat. După ce inițial fusese respins, Cătălin Josan a devenit unul din favoriți! Cum s-a putut întâmpla asta? Explicația lui Dan Manoliu, șef al delegației României la Eurovision și totodată șef al Departamentului Divertisment de la TVR, este halucinantă: „Cine nu a respectat regulamentul face parte din cele 45 de piese respinse și DEOCAMDATĂ e afară. Însă, pentru că au fost foarte mulți cei care n-au fost atenți și n-au completat corect sau au omis unele rubrici ale formularului de înscriere, le vom mai da o șansă, pentru a nu-i elimina definitiv”. Deci să înțelegem că au fost eliminați... provizoriu și că formularele

presupuneau o muncă asiduă și eventual consultarea unor avocați? Cert este că în prima etapă a preselecției naționale au fost admise 62 de melodii, între fericii interpreți numărându-

Ovidiu Anton

se, înafară de Mandinga – Lucian Viziru, Popas Band, Simona Nae, Lora. Între cei respinși (unii... provizoriu, așa cum am văzut!) s-au numărat Antract, Blaxy Girls, A m a d e u s , Parlament, Josan și Aurelian Teмиșan. Dacă informațiile noastre sunt corecte, acesta din urmă a dat viață unei

piese acuzate că ar avea un aer prea... rusesc, semnate de un compozitor, Nicolae Caragia, care cunoaște perfect spațiul ex-sovietic, din care face parte și țara gazdă, Azerbaidjan... Cum spuneam, eliminat inițial din cauza lipsei semnăturilor autorilor piesei sale, Cătălin Josan a convins juriul TVR și s-a calificat în finală de pe locul II! Juriul a audiat 97 de cântece, reținând pentru finală 15 și două rezerve, dintre care doar UNA a fost în limba română! Performer al finalei a fost compozitorul Tudy Zaharescu, cu 2 piese, ca și solistele Ana-Maria Szabo și Bianca Purcărea (aceasta din urmă, însă, dezamăgitoare pe scenă). Problema cea mai gravă a fost însă legată (se va vedea acest lucru la

contestația lui Viziru) de componența juriului de preselecție, cu foarte puține competențe reale (bănuim că nu i-a fost deloc ușor reputatului compozitor George Natsis, președinte al juriului, în acest context...). Natsis a fost singurul profesionist autentic, membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România! Lângă el, în postură de... vice-președinte al juriului, a stat Dana Dorian,

Tudy Zaharescu

Ioana Bianca Anuța

numită „critic muzical”, deși nu prea îi cunoaștem opera în domeniu (mai mult, unii dintre cei respinși afirmă că la toate aceste concursuri își promovează proprii elevi, lucru care ar trebui evitat). Au mai fost performeri ai edițiilor anterioare, Eduard Cărcotă și Ovidiu Cernăuțeanu-Ovi, Ștefan Naftanailă (Radio România), dar și redactori de la posturi de radio FM care fug de muzica românească precum dracul de tămâie, Radio 21 și Radio ZU (la fel colegul lor de la Europa FM, care s-a văzut ce note aiuritoare a acordat în finală!). Și mai gravă și contestabilă ni se pare invitarea în juriu a unor reprezentanți ai caselor de producție, care se înțelege că și-au susținut pe față artiștii (Dan Popi de la Cat Music a stat fără să se ascundă alături de Mandinga în seara finalei!). Dintre aceștia, doar președintele și vice-președintele s-au regăsit în juriu și la finală, alături de unele personaje în cazul cărora legătura cu muzica poate fi eventual doar bănuită... Cum spuneam, Lucian Viziru a contestat public, inclusiv la EBU (dar forul european ne permite să facem ce vrem la noi acasă, atâta timp cât plătim taxa!), prezența în juriu a celor de la casele de discuri având artiști în concurs. Justificarea lui Manoliu, cum că aceștia au „fler”, este puerilă, este nevoie de oameni

cu pregătire muzicală, nu de comercianți de muzică! Viziru, însă (și nu putem să nu-i dăm dreptate din multe puncte de vedere) este tranșant: „Problema mea nu se referă la compozitori sau interpreți, mă deranjează însă nesimțirea cu care organizatorii au permis juriului să blocheze accesul în concurs al

timp util. Dacă voi, ca români, vreți să fiți reprezentați în Europa de manele și muzică de lift (house), eu nu vreau! Eu sunt convins că România poate mai mult. Nu zic că piesa mea e vreo capodoperă, dar cu siguranță n-ar fi avut nimeni de ce să ne facă țară de târfe și de maneliști”. Fostul lider al grupului

Electric Fence

pieselor pop-rock în favoarea manelelor house produse chiar de membrii juriului. Nu înțeleg de ce s-a schimbat regulamentul pentru „copiii” caselor de discuri, gen Cătălin Josan, care nu a fost în stare să-și completeze dosarul în

Gaz pe foc a descoperit că nu mai puțin de 9 din cele 15 piese finaliste încălcă regulamentul, deoarece casele de discuri cu care au contract au avut reprezentanți în juriu! Poți să nu-i dai dreptate? Unul dintre cei atacați violent de Viziru a

Mandinga și Costi Ioniță

fost Costi Ioniță, co-autor al melodiei câștigătoare. Artistul nu s-a mulțumit să depună plângeri la TVR și EBU, dar a mers și la DNA, unde a declarat: „Mandinga și Josan au avut pile în juriu. Josan are contract cu Universal Music, iar în juriu a fost Sorin Sfârlea, care lucrează acolo. Apoi, unul dintre compozitorii piesei este Keo, care are contract cu Roton, iar în juriu a fost Cătălin Muraru, de la această casă de discuri. În spatele trupei Mandinga stă Costi Ioniță”. Dar, ca de obicei la noi, nu s-a făcut nimic, nici măcar o anchetă formală și... a rămas cum s-a stabilit.

...Iar cum s-a stabilit, s-a văzut: noroc cu votul publicului, fiindcă „specialiștii” au scrântit-o rău de tot,

dacă era după ei ne-ar fi reprezentat o piesă și mai jenantă, pentru noi ca români. Președintele juriului, compozitorul (în cazul altora acest apelativ este folosit cu prea mare ușurință, de pildă Mihai Ogășanu a recunoscut cu franchețe că pentru el notele muzicale sunt o mare enigmă!) George Natsis, a dat ierarhia absolut corectă, însă „colegii” lui au dat-o rău în bară. Considerăm că la acest nivel, unde este vorba de imaginea României, din juriu nu trebuie să facă parte amatori și veleitari, ci numai compozitori profesioniști, textieri de marcă, interpreți de frunte. Din păcate absența profesioniștilor autentici s-a simțit și la nivelul concursului, doar Mihai Alexandru (din păcate deservit de interpretă) și Tudy Zaharescu

putând intra în această categorie. Nu e de mirare că toate scandalurile, aranjamentele, favoritismele au alungat încet-încet adevăratele valori, artiștii consacrați. În alte țări nu se întâmplă așa ceva și anticipăm că reprezentanții Rusiei („Buranovskie Babuški”, 6 interprete cu media de vârstă de 65 de ani!, cu piesa „Party for Everybody”) și Angliei (veteranul Engelbert Humperdinck, 76 de ani) vor acumula multe puncte, candidând serios la locul I. Închipuiți-vă ce scandal ar fi făcut elitiștii noștri dacă s-ar fi decis, prin absurd (pentru că la noi e absurd să pretinzi respect față de glorie), să ne reprezinte Marina Voica, Angela

Mihai Alexandru

Similea, Corina Chiriac, Alexandru Jula sau Mirabela Dauer!

Încă o dată publicul a înclinat balanța în partea bună (sau, în fine, mai puțin rea...), impunând pe locul I melodia „Zaleilah” (de Costi Ioniță-Elena Ionescu-Secada Dihigo Omar), interpretată de Mandinga, în care jumătate din componenți sunt cubanezi. Ea va lua parte la prima semifinală, pe 22 mai, la Baku, Azerbaidjan, finala Eurovision, în care sperăm să intrăm, urmând a avea loc pe 26 mai. Înafara câștigătoarei, punctaje ridicate au mai obținut cântecele interpretate de Cătălin Josan, Vicky Red, Electric Fence, Ovidiu Anton, Ana Mardare, RPK,

Vicky Red

Ioana Bianca Anuța. Două observații legate de show-ul TVR: unde oare au mai văzut organizatorii noștri prezentări făcute numai în „bășcălie”, de un umor îndoielnic? Iar titlurile și numele autorilor și interpreților erau atât de mic scrise pe ecran, încât erau ininteligibile. Dan Manoliu este super-optimist (deie Domnul să nu se înșele!): „Selecția națională a fost transmisă în direct de site-ul eurovision.tv și a fost urmărită în 89 de țări. Suntem deja în Top 5, cu 2083 de privitori la momentul de vârf (o, ce cifră impresionantă! N.A.). Selecția noastră națională a fost a patra ca audiență între toate cele transmise online pe acest site, în toate timpurile (măi, să fie!-N.A.), după Spania, Germania, Marea Britanie. Mai mult decât atât, sunt sigur că piesa trupei Mandinga va deveni șlagărul Eurovision. Cred în șansa noastră, putem câștiga!”, declara Manoliu pentru „ring”.

Nu de aceeași părere este cunoscutul interpret Gabriel Cotabiță, care consideră că trupa Mandinga nu este una la care talentul e pe primul loc. Mai mult, așa cum consemna „Libertatea”, Cotabiță nu s-a sfiit să fie brutal de sincer, recomandând formației să mizeze pe frumusețea solistei Elena Ionescu: „Atenție mare, Elena de la Mandinga! Să nu cumva ca la Baku să te apuce dorința să dovedești cum că ai fi o cântăreață mare și, mai ales, să nu te

apuce pudoarea! Dezbracă-te pe scenă! Să fii la fel de naturală și dezbrăcată ca în video-clip. Să nu te apuce cumva peste noapte importanța, în sensul să te crezi Whitney Houston! Folosește-ți atuurile la maximum!”. Pentru a înțelege mai exact cum au stat lucrurile la finală, iată ierarhia telespectatorilor (tot 2000 or fi fost? De ce nu se face publică, așa cum e normal, cifra exactă?): Mandinga, Josan, Ioana Anuța. Juriul a dat ordinea: Electric Fence (!), Mandinga, Josan, așa încât punctajele totale au fost: Mandinga 22 și Josan 18. Luminița Anghel (membru în juriu) și Nico apreciază piesa câștigătoare, în schimb Gabriel Băruță, autor al piesei cu care Hotel

FM a fost anul trecut în finala Eurovision, e necruțător: „Zaleilah este o piesă reprezentativă pentru majoritatea românilor, e un fel de zacuscă locală!”.

Zacuscă, manea dance sau house, e mai puțin important acum, când zarurile au fost aruncate. Să încheiem așadar sub semnul umorului, spicuiind dintr-un amuzant articol apărut în „Cațavencii”: „TVR avea nevoie de Eurovision ca de aer. Scandalurile cu care vine la pachet fiecare preselecție națională reușesc să abată atenția opiniei publice de la adevăratele probleme ale instituției (falimentul, miile de angajați, afonii din management). De data asta, Lucian Viziru susține, nici mai mult, nici mai puțin, că „soluția logică și corectă e descalificarea României de la Eurovision”... Viziru are, în felul lui care frizează ridicolul românesc, dreptate. Pilele funcționează, dacă judecăm speculativ, ca artiștii... O dovadă în sensul politic al cuvântului e că piesa trupei rock Steelborn (nu glumesc: fostă Stillborn), unde funcționează ca solistă vocală Aura Pohoată, fosta consilieră a lui Crin Antonescu, nu a fost selectată. De ce? Pentru că, evident, la TVR nu funcționează decât pilele lui Băsescu (doamna Cristiana de la „Cireșica” ar fi mers ca unsă!). Pe liberala Aura nu o știu decât colegii ei de partid și fanii emisiunii „Vocea României”, unde a concurat aproape serios. În schimb, pe cei de la T&L (calificați în finală cu piesa „Twilight”, interpretată inițial de Bianca Purcărea) nu-i știu decât fanii emisiunii X-Factor și oficialii TVR care au inclus trupa T&L pe lista „vociilor recomandate”. Fostul lider al trupei Gaz pe foc are deci dreptate când spune că totul e conjunctural la Eurovision, uitând însă conjunctura care-l defavorizează: Josan cântă mult mai bine decât Viziru. Și oricum nu contează, de vreme ce la Baku o să plece Mandinga, întrucât Zaleilah e o manea dance, spre deosebire de *Call My Name*, care e o corcitură de Robbie Williams și 105 boy-band-uri. Anglia a anunțat că-l trimite în finala Eurovision pe Engelbert Humperdinck (75 de ani), iar asta spune mult despre cât de matur e Viziru când își pune mintea cu alde Costi Ioniță”.

Baletul de buzunar „Cenușăreasa”

Aura PRICOPE

Sala Mare a Operei Comice pentru Copii a găzduit premiera stagiunii 2012-2013 a baletului de buzunar „Cenușăreasa”. Regia și coregrafia spectacolului sunt semnate de Corina Dumitrescu, prim-solistă a Operei Naționale București, iar ilustrația muzicală de Alexandru Istrate. Scenografia aparține Vioricăi Petrovici, nominalizată la Premiile César 2012,

Mihăileanu. Roberta Enișor, solista Operei Comice pentru Copii, prezintă cântând, spre deliciul micuților spectatori, frumoasa poveste transpusă în dans din distribuția căreia fac parte Cătălin Caracaș, Theo Munteanu (rolul Cenușăresei), Ales Gheorghe, Alexa Corneanu, Andreea Soare, Claudia Iagăr, Mihai Pricope, Andy Ardeleanu (rolul Prințului), Ionuț Birjovanu, Dani Manea și Octav Iuga. Acest balet se va relua și la sfârșitul lunii aprilie, după câteva reprezentații cu musicalul de Roman Vlad „Piatra din casă” (regia Cristian Mihăilescu), urmând ca în mai și iunie, artiștii Operei Comice pentru Copii să prezinte premiera musical-ului

la categoria „Cele mai bune costume” pentru filmul „La source des femmes” - „Izvorul femeilor”, regia Radu „Diamantul și Gâsca”.

Concurs la Dorohoi

Marius GHERMAN

Una din competițiile tradiționale ale muzicii ușoare românești este „Mărțișor

dorohoiian”. Chiar dacă nivelul nu mai este cel de altădată, important este că festivalul înfruntă timpul și rezistă cu brio, mai mult – invită în juriu personalități autentice. Anul acesta au fost, ca și în cei anteriori, Ionel Tudor, Andreea Andrei, Titus Andrei, acestui trio consacrat adăugându-li-se directorul Centrului cultural de la Chișinău, Oleg Volontir, precum și oficialități locale. Prezența oaspetelui din Republica Moldova n-a fost întâmplătoare, între cei peste 50 de finaliști numărându-se concurenți din

Ucraina și Republica Moldova. De altfel, în recitaluri au fost și artiști de la Chișinău (ce-i drept, de rang doi: Aliona Munteanu, Vali Boghean, Ana Barbu – aceasta din urmă fiind mama cunoscutei Natalia Barbu), ei alăturându-se în gale lui Gabriel Dorobanțu (lansat la începutul anilor '80 chiar la Dorohoi) și Mariei Radu.

Au fost preselecții, două zile de concurs și gala laureaților, ierarhia finală fiind dominată de elevii profesoarei Gabriela Nechita de la cercul „Melos” din Iași. Astfel,

„Surpriza” Alles Davies

Oana GEORGESCU

Alles Davies a lansat recent primul său single “When the dark comes”, o piesă cu un sound nou, inovator și cu un mesaj profund, încadrată în tiparul actual al muzicii Dance. Inca de la primele acorduri piesa captează și te transpune într-o altă lume a sunetului. “When the dark comes” a fost produsă de Alles Davies și Sherri Ward, iar masterul a fost făcut la studiourile “AudiobyRay” din Olanda. Succesul a fost remarcabil: la numai o zi după ce piesa a fost postată pe internet, s-a regăsit găsit pe zeci de site-uri de profil din întreaga lume cu sute de accesări care cresc fără încetare, în Bulgaria fiind deja un hit.

Alles Davies a mărturisit că dorește să își pună în continuare amprenta pe noul sound și că fiecare acord creat de el va fi cu

siguranță resimțit într-un mod unic, aparte de public și de viitorii săi fani.

Are foarte multe proiecte muzicale, următorul single fiind un proiect chiar al acestei primăveri. Single-ul aparține interpretei a cărei voce o puteți asculta în piesa “When the dark comes”. Deocamdată nu îi dezvăluie numele, pentru că Alles Davies vrea ca totul să fie o surpriză. Și va fi cu siguranță o surpriză de proporții! Vă veți convinge accesând link-ul de pe Youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=sK9oZq5ACoc>

Oana GEORGESCU

Trofeul concursului a fost atribuit Ruxandrei Tomulesei, 15 ani, laureată anterior și la alte manifestări internaționale și

15-30 de ani. La rândul lor, Raluca Ursu și Andreea Lepărdă au cucerit premii speciale, iar Otilia Bișog o mențiune. Tot din echipa ieșeană

lași, condus de prof. dr. Gabriela Nechita, a reperat un frumos succes internațional. La festivalul „Little Stars” de la Sankt

G. Dorobanțu

remarcată la populara emisiune TV italiană, de la postul Rai Uno, „Ti lascio una canzone”. Dar delegația de 8 concurenți de la “Melos” nu s-a mulțumit cu atât: Daria Bâzdu și Alexandru Tărășeanu (originar din Cernăuți, Ucraina) au câștigat premiile I la secțiunile 6-9, respectiv

s-au remarcat și Codruța Filip (debut la... 17 ani) și experimentata Georgiana Dăriescu, care a entuziasmat la gala laureaților.

La scurtă vreme după încheierea festivalului de la Dorohoi, micuța Raluca Ursu, 10 ani, membră a cercului „Melos” din

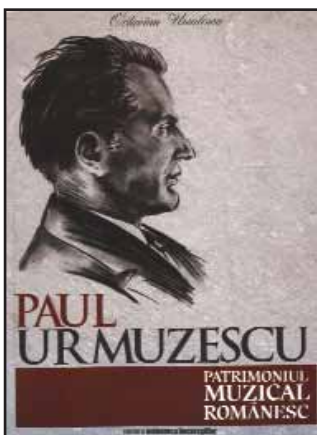
R. Tomulesei

Petersburg, Rusia, s-au întrecut soliști din Rusia, Bulgaria, Portugalia, Estonia, Lituania, Ucraina, iar Raluca Ursu a fost încununată cu mult-râvnitul „Grand Prix”, completându-și astfel un palmares impresionant.

Paul Urmuzescu – o viață închinată muzicii

Oana GEORGESCU

Ca și în cazul volumului dedicat lui Temistocle Popa, sala „Mircea Eliade” a Bibliotecii Metropolitane București (sediul central, „Mihail Sadoveanu”) a fost neîncăpătoare cu ocazia lansării cărții biografice închinată de această dată unui alt „monstru sacru”, ajuns la vârsta de 84 de ani, Paul Urmuzescu. Cartea, așa

Fl. Rotaru, M. Pâslaru

Urmuzescu, scenograf la Opera Națională din

București. Anca a făcut în permanență fotografii, iar soțul ei Dragoș Caloianu, de asemenea nume important în TVR, a filmat, urmând a ne oferi în curând un scurt-metraj al evenimentului (ce normal ar fi ca acesta să fie difuzat la TVR, dar cui îi mai pasă acolo de marile valori ale neamului? Nemaivorbind că e vorba de propria istorie, Paul Urmuzescu fiind un realizator de marcă al televiziunii publice în deceniile 7 și 8 ale secolului trecut!). Sala a fost ticsită de nume „grele” ale muzicii

A. Caloianu, M. Pâslaru, P. Geambașu, M. Drăgan

cum spuneam în deschiderea articolului, este a doua dintr-o serie apărută la Editura „Biblioteca Bucureștilor” și consacrată valorilor autentice și neperisabile ale muzicii ușoare românești, grupate în colecția „Patrimoniul muzical românesc”. La „prezidiu” s-au aflat autorul cărții, protagonistul (marcat de emoții și de fericire), precum și inițiatorul acestui proiect, dr. Florin Rotaru, directorul Bibliotecii Metropolitane. În sală, Paul Urmuzescu le-a avut pe cele două fiice ale sale (surprinsă în carte în amuzante fotografii din vremea copilăriei!), ambele cu impresionantă carte de vizită artistică: Anca Caloianu, valoros director de imagine al TVR (elogiată de toți vorbitorii, în special de Titus Munteanu și Liana Săndulescu, alături de care și-a pus semnătura pe emisiuni memorabile) și Adriana

J. Kerestely, A. Storin

cândva în apropiere, restaurantul „Podgoria”!), iar Stela Enache, cu 2 piese pe CD, a evocat prietenia dintre protagonist și Florin Bogardo, un alt maestru al studioului de înregistrări. De altfel, la această latură a activității sale, legată de performanțele incredibile din studioul muzical, cu o artă a fonotecării neegalată, s-au referit și Jolt Kerestely, Titus Munteanu (adus în TVR chiar de Urmuzescu!) și Mircea Drăgan. Pe tărâmul pieselor dansante, Paul Urmuzescu a mizat mult pe calitățile duetului vocal Stereo, cu nu mai puțin de 3 titluri (din cele 25) pe CD: Crina Mardare a povestit cât de mult au avut de învățat componentele duetului, din punct de vedere al artei cântului, de la compozitor. O surpriză uriașă i-a făcut lui Paul Urmuzescu cea care i-a și cântat câteva creații, dar i-a fost și colegă la TVR (ea lucrând pe atunci la secția „Ilustrație muzicală”), Ileana

ușoare românești: compozitori, interpreți, realizatori TV, scriitori, iar cei care, din diverse motive, n-au putut fi prezenți (Pompilia Stoian, Cornel Constantiniu, Dorin Anastasiu, Alexandra Cepraga) au transmis mesaje telefonice. Margareta Pâslaru, una din interpretele preferate ale compozitorului (este prezentă cu 3 melodii pe CD-ul atașat cărții), i-a făcut surpriza de a-i aduce în dar, înrămată, coperta primului disc realizat împreună la Electrecord, Petre Geambașu și-a amintit, amuzat, că în primele luni ale intrării lui în TVR, când se întâlneau pe culoarele instituției, i se părea că Urmuzescu... nu-i răspunde la salut (tot el a provocat hazul general când a relatat că a reperat sediul bibliotecii amintindu-și de un alt lăcaș de... cultură aflat

P. Urmuzescu, C. Mardare

P. Urmuzescu, T. Munteanu

Popovici... Marea specialistă autohtonă a bossanovei a venit special din Italia, fiind stabilită, deloc întâmplător, într-un oraș al muzicii, Sanremo. Protagonist, împreună cu soția sa Cornelia, al multor show-uri TV realizate de Paul Urmuzescu, coregraful și balerinul Cornel Patrichi a evocat cu umor „cei mai frumoși ani” ai televiziunii române, la care s-au referit, evident, și Titus Munteanu, Ioana Bogdan sau Eugen Dumitru (acesta din urmă, în egală măsură valoros prozator

și poet, a colaborat cu Urmuzescu și din postură de textier). Cu valoroasa soprană Bianca Ionescu (i-a

fi citite pe internet), biografiile creatorilor și interpreților de vază. Nu putem să ometem rolul decisiv jucat în realizarea cărții de Anca Ivan (tehoredactare computerizată și ilustrații) și Bogdan Păun (grafica).

Toți au ținut să vorbească despre

I. Bogdan, B. Ionescu, I. Popovici

adus în dar sărbătoritului o carte ce i-a fost consacrată de curând) Paul Urmuzescu a realizat un show TV revoluționar, prin efecte și trucaje, pentru acea vreme, rămas și acum, peste timp, un model al genului. În sfârșit, scriitorul Aurel Storin (ca și Kerestely sau Titus Munteanu, el se află pe lista preconizată de apariții din acest an în colecția Bibliotecii Municipale, după cărțile aflate acum sub tipar: Cornel Fugaru, Alexandru Jula,

S. Enache, T. Munteanu

T. Munteanu, S. Enache, P. Geambașu

Titel Popovici), cu verbul său meșteșugit, a subliniat importanța acestui demers, care „fixează” pentru posteritate, în biblioteca virtuală a României (cărțile pot

tuturor genurilor muzicale... dar în egală măsură o conștiință veșnic trează și lucidă, chiar și la peste 80 de ani...”. (Foto: Bogdan Păun)

personalitatea, profesionalismul și mai ales despre OMUL Paul Urmuzescu, „un suflet”, „un prieten” și „un profesionist desăvârșit”, așa cum nu mai găsești în ziua de azi. „Părintele măiestriei de sunet” este acum un veritabil „senior al muzicii românești”, așa cum îl numește autorul încă de la prima pagină a cărții sale. „Paul Urmuzescu este muzicianul total, mișcându-se cu lejeritate pe tărâmul

Daruri gingașe

Mihai CHIHER

„Frumusețe și gingășie”, așa s-a intitulat un spectacol de excepție dedicat în exclusivitate sexului

Marius Ciprian Pop

Puteți crede că în Sala de sport a Universității de Nord din Baia-Mare au fost nu mai puțin de 600 de doamne și domnișoare iubind muzica și dansul? Încă o ocazie pentru noi de a saluta ideile acelor promotori care nu merg pe cărări bătătorite, propunându-ne forme interesante, atractive de show. De această dată este

frumos.

de dans, energicele spectatoare s-au descurcat cum au putut, din fericire au fost ajutate de DJ, care a ales multe melodii în care prezența bărbaților nu era obligatorie. Reconfortante reprizele de muzică pop, cu multe cover-uri interpretate ca la carte, dar și cu piese românești, ale formației „Gașca de acasă”, o valoroasă trupă locală.

„Wake Up”

Anna Lesko, una dintre cele mai dorite artiste din România, a lansat videoclipul single-ului „Wake Up” la Cinema Patria, în cadrul unui eveniment plin de fast. Înconjurata de presă și de toți cei care au participat la realizarea videoclipului, provocatoarea artistă i-a invitat pe cei prezenți să ocupe locurile din sala de cinema și, cu câte o pungă de popcorn și o băutură răcoritoare, să pătrundă în culisele realizării celui mai recent videoclip al său. După vizionarea making of-ului, invitații Annei au urmărit în premieră „Wake Up”, un

videoclip cu adevărat incitant, regizat de Alex Ceaușu și care prezintă modul spectaculos de transformare a unei petreceri clasice într-un party incendiar, după ce eleganta și provocatoarea Anna Lesko își face apariția. Un videoclip cu mașini de curse și de epocă, motociclete (interpreta a pozat de altfel pe o supermotocicletă), rochii scumpe, scene fierbinți, schimbări bruște de decor, acțiune și o figurație de peste 50 de persoane. Filmările au avut loc la Cazinoul

Sinaia și într-o parcare subterană din București. Ținutele artistei au fost semnate Cătălin Botezatu și Bien Savvy.

Aura PRICOPE

Gala Premiilor Muzicale Radio România Actualității 2012

Dan CHIRIAC

Cea de a X-a ediție a Galei de decernare a Premiilor Muzicale Radio România Actualități, realizată într-o nouă concepție regizorală (?) - acrobații cu foc, a avut loc la Teatrul Național de Opereta „Ion Dacian”. Președintele director general al Societății Române de Radiodifuziune, dl. Andras Istvan Demeter ca răspuns pentru posibilele critici că spectacolul s-a mutat de la Sala Radio la Teatrul de Operetă, a afirmat că Sala Radio, o sală dedicată muzicii clasice, nu are cum să corespundă atâtor cerințe (din păcate micuța sală a Operetei a fost aproape goală). Gabriela Scraba este cea care a propus ca muzica românească să fie răsplătită într-o ediție anuală pe ideea „România muzicală în limba română”.

Marcel Pavel

Excepție face secțiunea de pop-dance. Premiile sunt decise de către un juriu profesionist (redactori și colaboratori) la 17 categorii.

Unii au câștigat câte două trofee fiecare la diferite categorii. Direcția 5 - cel mai bun concept discografic pentru „Beautiful Jazz” - Duets și premiul pentru artistul anului la RRA. Simplu - cel mai bun artist pop dance, „Dance or die trying” - cel mai bun album pop dance. Marcel Pavel – „cel mai bun interpret” și cel mai bun album pop cu „Nu te mai am”. Cea mai bună interpretă - Nicoleta Matei (Nico), cel mai bun cântec pop pentru melodia „Mai dă-mi o șansă” (compus de soțul ei - Laurențiu Matei). Alina Manole - cea mai bună artistă folk și „Dragoste în 3” - cel mai bun album folk. VH2 - cel mai bun album Pop-Rock cu „2” și cel mai bun artist Pop-Rock. Alexandra Stan - cel mai bun cântec Pop-Dance – „Get back”. Daniel Iancu - cel mai bun cântec Folk – „Mii de smaralde”. Taxi - cel mai bun cântec Pop-Rock „Non Stop”. Premiul „Radio România Junior” - Andreea Olariu, iar cel pentru întreaga activitate - Camelia Dăscălescu. În concert au evoluat: Nico, Marcel Pavel, Simplu, VH2, Taxi, Direcția 5, Andreea Olariu și Alina Manole. S-a oferit un trofeu realizat special, din sticlă, cu inserții. Prezantori: Anca Țurcașiu și Bogdan Pavlică (regretabil că „vocile” redacției muzicale nu au mai fost invitate să

co-prezinte, așa cum era normal). Coproducător: TVR. Partener: Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian”.

Voci de primăvară

Publicația noastră a fost partener media la un nou spectacol de ținută și de audiență organizat la Iași de cantautorul Cristian Simionică. Se înțelege că el a și susținut un aplaudat recital, dar vedeta autentică a show-ului a fost fiica sa Maria Sabina, urmărită de toți colegii ei de la Școala „Ionel Teodoreanu”, în frunte cu directoarea Silvana Loghin și învățătoarea Elena Gheorghică. Simionică a invitat în spectacol două școli de dans, pregătite de profesoarele Lucia Negară și Oana Gherghel, precum și componenții ai „Dinamic Grup”, de la Palatul copiilor. Dar, cum spuneam, cap de afiș a fost micuța Maria Sabina, care a prezentat în noi variante orchestrale compozițiile tatălui său „Sunt ministrul din cartier”, „Icoana vieții mele”, „Sunt copil” și „Everybody rock and roll”.

„Manual de iubire pentru Fuego”

Octavian URSULESCU

Țin în mână un volum cu o realizare grafică excepțională (editor Elena Condrei, editura „Geea” din Botoșani), datorat în bună măsură, după cum știu, doamnei Lili Bobu, o prietenă devotată a artistului. Grafică de excepție, reproduceri de artă, partituri de cântece și mai ales îngemănarea perfectă dintre două personalități artistice speciale – autoarea cărții, poeta Carmen Aldea Vlad, și artistul de mare popularitate Paul Surugiu-Fuego. E și greu de spus, este o carte despre Fuego sau una despre Carmen Aldea

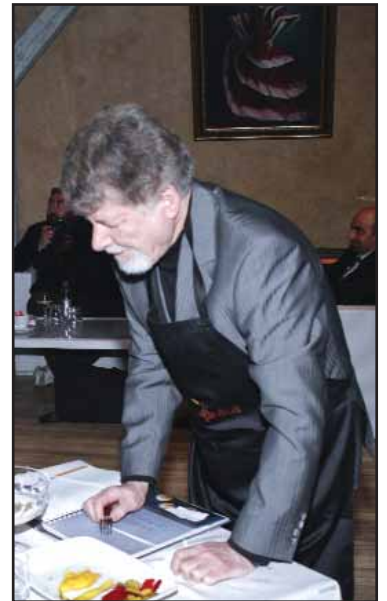

Vlad? Nici nu mai contează, importantă este bucuria cititorului. Probabil mare parte a versurilor din carte i-au fost oferite spre interpretare lui Fuego – de aici și titlul cărții. Despre Carmen Aldea Vlad, care a semnat versurile a numeroase cântece de succes, publică aici mărturisiri emoționante Jolt Kerestely, Horia Moculescu, Marius Țicu, Anton Șuteu, Adrian Daminescu, Irina Loghin, Dumitru Lupu și firește Fuego, iar biografiile celor doi protagoniști oferă material de studiu pentru orice cercetător pasionat al fenomenului muzicii ușoare românești. Pe drept cuvânt autoarea ține să mulțumească celor care au contribuit la aducerea la lumină a acestei bijuterii: Elena Condrei, Carmen Popovici Maxim, Mirela Brehuescu, Laurențiu Palade, Ciprian Cucu, Sorin Axinte, Maria Petrariu. Într-adevăr o carte de colecție, care întregeste fericit mica bibliotecă a muzicii noastre ușoare.

Kerestely – „masterchef”!

Clara DINU

Vedetele muzicii fac show și atrag toate privirile la orice eveniment iau parte. Reputata Editură „Litera” (partener oficial al Galei premiilor „Actualitatea Muzicală”), prin intermediul Ralucăi Târnușeanu, ne-a invitat la o seară aparte, la Villa Rodizio, gazdă mai mult decât ospitalieră. A fost vorba de lansarea unui volum semnat de celebrul Gordon Ramsey, „Meniul perfect”, eveniment care a atras zeci de staruri, precum și numeroși reprezentanți ai mass-media. Și cum să nu fie așa, când toți cei prezenți au plecat acasă cu mult-râvnita carte, dar și cu o sticlă de vin de colecție, oferită de un alt partener tradițional al revistei

noastre, „Veritas Panciu”? Ing. Adrian Toma a „udat” petrecerea cu faimoasele licori ale podgoriilor Panciu, mai ales că acest lucru se impunea, alături de bucatele găsite de Cristi Sora chiar după rețete Ramsey, din carte. Între vedetele prezente i-am remarcat pe Natalia Guberna, valoroasa cântăreață de muzică populară Marinela Pîrvu, Simona Gherghe, Dana Săvuică, Dinu Maxer (care cu această ocazie ne-a arătat noul video-clip realizat cu el și Deea de către cunoscutul regizor Costi Frimu), Crina Matei, care susține nu o dată recitaluri pe această scenă, unde în prezent poate fi aplaudat remarcatul de la „X Factor”, Alin Văduva. Dar reprezentanții show-biz-ului au dat adevărata măsură a polivalenței lor cu ocazia concursului de gătit, pe care l-au dominat cu autoritate: compozitorul Jolt Kerestely, interpretul Gheorghe Turda, actrițele Tora Vasilescu și Cristina Deleanu (aceasta din urmă „consiliată” de soțul său, actorul-cântăreț Eugen Cristea) au smuls ropote de aplauze și au plecat acasă cu frumoase premii din partea Editurii „Litera” și a TV Paprika.

Vedete

Dorin MANEA

Andra - "What About Us". După super hitul "Telephone", Andra revine cu un nou single numit "What About Us", compus de Mihai Ristea. Artista și-a lansat noua piesă în emisiunea "Happy Hour", unde a vorbit despre "What About Us" și a prezentat publicului o coregrafie spectaculoasă, alături de dansatorii ei. În mai puțin de 24 de ore de la lansarea

noului single pe contul oficial de youtube Media Pro Music, "What About Us" a strâns 50 de mii de vizualizări. Dan Bălan - "Artistul anului 2011". La Gala Superlativelor Vip, eveniment ce urmărește evidențierea personalităților, dar și a oamenilor obișnuiți care au reușit să aducă un aport considerabil la dezvoltarea societății, nominalizați în prealabil la diferite categorii: muzică, film, teatru, cultură, modă, politică și multe altele, Premiul la categoria "Muzică" și titlul "Artistului anului 2011" i-au fost înmânate lui Dan Bălan pentru întreaga carieră și activitate muzicală. Artistul a venit în țară, direct de la Moscova, pentru a-și lua premiul și pentru a mulțumi personal tuturor celor care îl susțin.

Pepe - 100% Adevărat. Pepe lansează cel mai nou videoclip al său pentru single-ul "100% Adevărat", extras de pe cel mai recent

album "Aruncă-mi o privire". În clip, Pepe intră în pielea a șase personaje, pentru fiecare având atât o vestimentație cât și o parteneră diferită. Pe rând, artistul a întruchipat un muncitor, un barman, un dansator, un bogătaş, un gangster și în final un tocilar.

De un milion de ori AKCENT!

Grupul Akcent a depășit un milion de fani pe pagina lor oficială de Facebook, facebook.com/AkcentMusic. Astfel, contul își păstrează poziția 2 în clasamentul general Facebook pe România. Ritmul de creștere al AkcentMusic s-a modificat de la 3000 la 4500 de noi prieteni pe zi odată cu lansarea noului lor single, 'I'm Sorry'. Prezența online le-a oferit ocazia de a ține legătura cu fanii de pe toate continentele lumii, a căror inimă vibrează pe o varietate nesfârșită de ritmuri și armonii muzicale. Astfel, piese

ca 'Feelings on Fire', 'My Pasion', 'Love Stoned', 'Kylie', 'Stay with Me' sau 'Jokero' au devenit pasiunea comună a peste 1 milion de internauți. Dacă tot ne aflăm la capitolul statistici, vă putem spune că, de curând, videoclipurile mai sus enumerate au adunat peste 30 de milioane de vizualizări doar pe contul casei lor de discuri, Music Roton.

ȘTEFAN BĂNICĂ

- "Cântec pentru Violeta". Ștefan Bănică lansează cel mai nou single al său, "Cântec pentru Violeta". Piesa este inclusă pe albumul "Super-Love", al treisprezecelea

disc de autor semnat Ștefan Bănică, ce conține în total 12 piese. "Cântec pentru Violeta" este o piesă cu o

semnificație aparte, o melodie cu versuri pline de sensibilitate, compusă de Ștefan Bănică, special pentru fițița sa, Violeta, cu siguranță o piesă ce sensibilizează toți tații de fete și nu numai.

Femina

Dan CHIRIAC

ROLLER SIS. Grupul pe al cărui refren „Se Thelo” am dansat la zeci de petreceri, ne aduce un nou hit: „Let's Dance” este o colaborare cu artistul de culoare Lennox Brown. Acesta s-a născut în țara care vibrează de ritm și sonorități exotice, Jamaica, în orașul Port Antonio și a crescut în Marea Britanie. Aroma hip hop old school adusă de el surprinde și scoate în evidență piesa pe o piață muzicală dominată la momentul actual de dance și muzica electronică. Directorul de imagine al videoclipului a fost Lulu

Hillerin. „Ne-am jucat cu diferite cadre și culori de-a dreptul amețitoare, atât în ce constă stylingul vestimentar cât și decorurile. Videoclipul are o imagine foarte curată, motiv pentru care personajele principale devin zâmbetele și mișcările de dans” au spus fetele. Surorile Isabell Christine și Lisa Larissa trăiesc pentru moment în Germania, țara în care au crescut împreună cu părinții lor, dar fac vizite dese în țară pentru a-și vedea prietenii și a susține concerte.

RAMONA BĂDESCU. După ce în două decenii de mari succese a devenit o vedetă îndrăgită în Italia datorită aparițiilor pe micul ecran și a rolurilor din filme, Ramona Bădescu revine la muzică, prima sa mare pasiune. Să nu uităm că ea a fost de două ori laureată a festivalului de la Mamaia, precum și câștigătoare a ultimei ediții a concursului TV „Steaua fără nume”, în 1989. Revenirea la care ne referim are loc în cadrul turneului muzical intitulat „Pasiune”. Este vorba de un spectacol de 2 ore realizat cu orchestra sa din Napoli, cunoscută publicului nostru în urma recitalului de la festivalul de române „Crizantema de aur” de la

Târgoviște. Pasiunea este emoția principală a spectacolului, sub diferitele sale forme de manifestare: între oameni, pasiune pentru mâncare, pentru credință, pentru viață... Ramona dedică în concert câteva melodii acestor forme de pasiune: „Tu sei una cosa grande”, „Mari Mari”, „A pizza”, precum și

Ramona Bădescu

„Ave Maria” de Schubert, cântată într-o manieră mai caldă, mai intimă. Pasiunea pentru viață este concentrată în toată experiența de scenă, pentru că, spune Ramona, „pentru mine pasiunea este agonia și

extazul, este acea hrană a vieții mele și a sufletului meu, iar pasiunea îmbinată cu entuziasmul și cu puterea de a realiza ceva în viață a fost premiza luptei mele, dându-mi tărie. După triumful de la Salerno au

fost 10 concerte în orașele din sudul Italiei, după care s-a traversat Oceanul, pentru spectacole la Miami și Boston. Ramona Bădescu duce la Roma o existență frenetică, împărțindu-se între proiectele artistice, munca la Primărie (se ocupă de problemele românilor de acolo), sala de sport, cursurile de dans (clasic, jazz, pop, tango). Pentru meritele sale indiscutabile, Ramona a primit recent o importantă distincție din partea „Cavalerilor de Malta”.

MIRONA TONCEAN

GLIGA. La Reghin ființează cel mai puternic club de dans sportiv din țară, „Dansul viorilor”, cu nu mai puțin de 696 de finaliști în concursuri naționale și internaționale, cupe și campionate, precum și 505 medalii de aur, argint și bronz. Tot aici există Gimnaziul (cu predare intensivă a dansului sportiv) „Mirona”, precum și o competiție națională de dans

sportiv de mare anvergură purtând același nume. Mai precis prenume. Ele vin, firește, de la cea mai mare campioană a dansului sportiv din România, Mirona Toncean Gliga. De la primul titlu de campioană națională, cucerit în 2001, palmaresul ei a devenit imposibil de egalat: 116 finale, din care 5 la Campionate mondiale, cu 72 de locuri !! Ultimul titlu național a fost obținut la începutul acestui an, alături de noul partener, Roman Ciflicli. Zecilor de titluri republicane cucerite la toate cele 3 secțiuni – standard, latino și „10 dansuri” - li se adaugă clasări unice pe plan internațional, la care acum zece ani nici nu îndrăzneau să visăm. Este vorba de locul I la „Blackpool Dance Festival” (Anglia) – cel mai vechi și mai prestigios concurs de dans sportiv din lume (prima ediție a avut loc în 1921!), precum și de cele 3 locuri I la „German Open Championship” - cel mai mare concurs de gen, pe plan mondial. În 2001, aici s-a cântat pentru prima oară imnul României, datorită Mironei Toncean Gliga. Mamă împlinită, antrenoare și arbitru, inegalabila campioană va mai aduce cu siguranță multe trofee culorilor țării noastre.

Flash

CLAUDIO CRISTO feat. **TAMY** – „Teach Me” este cel mai nou single lansat de Dj-ul, producătorul și remixer-ul Claudio Cristo. Claudio Cristo este un DJ în ascensiune și un producător de succes din România. Pasiunea sa pentru muzică s-a născut încă din copilărie, când a început să cânte la chitară. Din anul 2000 s-a afirmat în cariera sa de DJ și de atunci a avut parte de o continuă ascensiune. Pe lângă partea de producție, Claudio a început să remixeze piesele artiștilor autohtoni și, mai apoi, ale celor din străinătate. Reputația sa în domeniul muzical a crescut cu ușurință și astăzi este prezent în multe cluburi și pe posturile de radio. Fără nici o îndoială, Cristo este un artist de succes, în plină ascensiune, care face show pe oriunde ajunge.

Bang Bang! este noul single semnat **CIPRIAN ROBU** și **BLANCHE**, povestea nopților nebune de distracție spusă de beaturi pozitive și onomatopee jucăușe - o piesă care poate deveni viciul sfârșitului de toamnă. Ciprian Robu are 24 de ani, dar cântă și produce muzică de la 16, în studioul lui din Făgăraș. După primul său hit, 'Beach Parties', a urmat 'Fun (Oh eh Ah)', un featuring cu aceeași Blanche, ce s-a bucurat de un videoclip foarte colorat, filmat în Făgăraș și Brașov. Anul acesta, piesa a fost cântată și pe scena uneia dintre cele mai mari gale muzicale din Grecia, alături de vedeta locală Eleni Foureira.

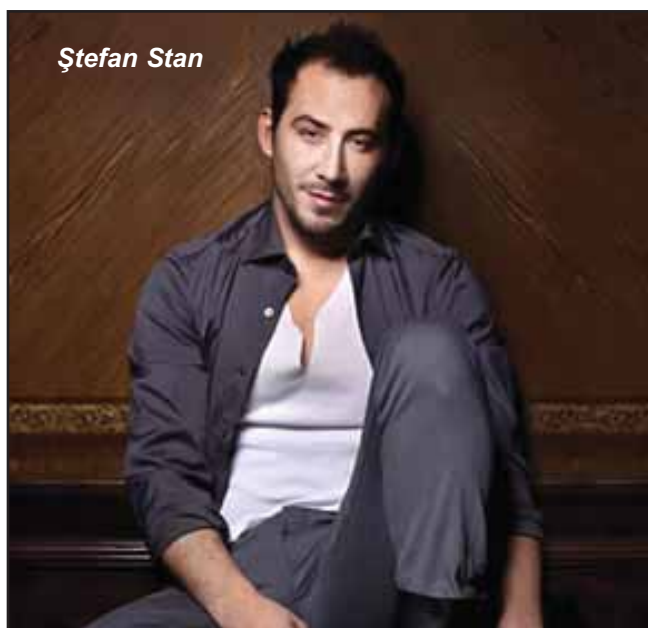
KEO feat. **DRU** KEO a lansat cel mai recent videoclip, „Take it Easy”, piesa fiind un featuring cu artistul canadian Dru. Vocea aparte a lui Keo este pusă în valoare de ritmurile pop cu accente R&B. Linia muzicală nu este specifică pieței muzicale din țara noastră, producția de calitate îndreptându-se spre ritmurile pe care vibrează continentul american. Co-producătorul acestui single este Rob Wells, responsabil pentru hiturile lui Justin

Bieber. Filmările au avut loc la studiourile MediaPro din Buftea. Regizor - Alex Ceaușu. Dru este un cântăreț, compozitor și dansator care a crescut în Toronto și a început să devină cunoscut prin 1993. Keo are un proiect live în care Skizzo Skills dă un aer fresh pieselor prin intervențiile sale rap. Cei doi sunt completați de vocea și apariția spectaculoase ale Alexandrei Ungureanu.

ȘTEFAN STAN - „You Give Me Love”. Două zile de filmare, o echipă formată din 49 de oameni, o limuzină și 11 top modele, acestea sunt ingredientele folosite pentru „You Give Me Love”. Filmat în incinta Delta Design Concept Store, clipul îl prezintă pe Ștefan seducător, un Casanova contemporan, care se joacă cu mințile, dar și trupurile a 11 dintre cele mai frumoase top modele din România. Scenele de seducție prezintă femeia în roluri de copilă jucăușă, *femme fatale*, dar și romantică și pasională. Va rămâne Ștefan cu vreuna dintre fete? La lansare Ștefan i-a avut alături de el și pe unii dintre colegii de la „Vocea României”, printre care Daniel Max Dragomir, Robert Patai, Anthony Icuagu și Marcel Lovin. Ștefan a profitat de prezența numeroasă a jurnaliștilor pentru a și introduce noua formulă de scenă. El cântă acum cu trupa The Crossroads cu experiența spectacolului live: Mike Vlahopol- chitară solo/backing; Mircea Elisei – clape/ backing; Cornel Dinică – bas; Kostas Black – tobe.

VICKY RED. După ce a făcut parte din „Morandi” sau „Sonichouse”, **VICKY RED** face primul pas spre o carieră solo cu single-ul „If You Ever Feel”, produs și compus în colaborare cu Deepside DeeJays. Piesa vorbește despre grija pe care i-o porți persoanei iubite și nevoia de a-i alina acesteia singurătatea. Noul proiect MediaPro Music se bucură de succes în rândul publicului, feedback-ul fiind unul foarte bun. Mai mult decât atât, Vicky Red a intrat în cursa Eurovision cu piesa „If You Ever Feel”. *„Piesa „If you ever feel” – la care am lucrat îndeaproape cu băieții de la Deepside DeeJays, care îmi sunt buni prieteni de altfel – e primul meu single din cariera solo, așadar e foarte specială*

pentru mine. Iulian Moga i-a filmat un clip deosebit și s-a calificat în finala națională a Eurovisionului. Mă bucur că am trecut de prima fază a competiției și că „If you ever feel” a luat note mari de la juriu.” ne-a spus Vicky Red

Mihai Trăistariu: „Balade”

Pe acest album editat de casa Roton, cunoscutul interpret reunește 19 piese din repertoriul românesc (multe din ele compozițiile sale) și internațional, puse în valoare de vocea sa impresionantă. La loc de cinste se află creațiile lui Andrei Tudor, „Cât de frumoasă ești” și „All the time” (feat. Nico), alături de celebrele

„Knockin on heaven's door” (Bob Dylan), „Je t'aime” (Lara Fabian) sau „Are you lonesome tonight” (făcută celebră de Elvis Presley). Frumos este faptul că protagonistul nu uită fructuoasa perioada Valahia și pe foștii colegi Costi Ioniță și Dorin Topală, incluzând piesele „Mama”, „Tu, numai tu”, „Why?”.

Nicu Patoi & Platonic: „Sweet Little 6String”

Cu ani în urmă am întâlnit la concursurile rock formația gălățeană Platonic Band, prezentă mereu pe podium. Între timp, liderul ei s-a mutat la București și a devenit un muzician super-activ: este component al grupului lui Ștefan Bănică Jr., dă lecții de chitară, este solicitat la showroomuri de firme celebre de instrumente, concertează în duo alături de Berti Barbera (au imprimat și discuri) și are o nouă versiune a grupului, denumit doar Platonic. După mult timp apare al doilea lor CD, care a necesitat

peste 500 de ore de studio, dar nu pune accentul pe virtuozitatea lui Nicu, ci oferă o muzică accesibilă, în care „ideea de grup și de unitate sunt mai importante decât necesitatea de a admira un solist vocal sau de a reține vreun refren”.

Discul editat de A&A Records în seria World and jazz conține 12 compoziții ale lui Patoi, cu o excepția a două teme, are numeroși invitați - 5 claviaturisti și 5 suflători, de înregistrări, mixaje, mastering s-a ocupat Cristi Dobrică, iar de orchestrații - Patoi, Adrian Ciuplea, Răzvan Lapi Lupu (din cvartet mai face parte și Berti Barbera). Muzică instrumentală făcută fără compromisuri, cu suflet, o raritate în cenușul nostru peisaj muzical: un disc de certă valoare.

Ioana Sandu: „Nu știi cât mă iubești...”

Editat de casa Eurostar, este practic un album de autor,

muzica (și orchestrațiile) poartă semnătura lui Francisc Reiter, iar versurile, cu o singură excepție (Rodica Elena Lupu) aparțin

protagonistei. Recomandată cu căldură în booklet de Titus Andrei, Ioana Sandu posedă cu siguranță o voce studiată, cu frumoase inflexiuni. Așa cum spune cunoscutul om de radio, cei doi „păstrează tradiția, melodia cantabilă, modul simplu și direct de comunicare”. Înafara piesei titulare am mai remarcat titluri cum ar fi „Voi pleca”, „Mă poți minți?”, „Asta e adresa mea!”, „Prinde-mă în brațel!”, „Te caut”, „Care dintre noi?”. Postprocesare sunet: Valentin Chelaru.

LaLa Band: „LaLa Love Songs!”

Trupa muzical-actoricească a serialului „Pariu cu viața” și-a cucerit o mare popularitate în rândul adolescenților și se află deja la cel de-al doilea album muzical, lansat printr-un concert la Sala Palatului alături de formația X-

PLOD.

Albumul conține 18 piese, cover-uri după piese de dragoste celebre: „Where the wild roses grow”, „If you don't know me by now”, „You Lost Me”, dar și single-uri proprii: „LaLa Love Song”, „Avem același vis”, „Am învățat să lupt”, „Who Cares”, „My Real Love”. Mulți dintre componenții au la activ premii la competițiile vocale, așa că nivelul muzical este ridicat. Moda grupurilor adolescente, de succes peste ocean, dar nu numai acolo, capătă acum și la noi o întrupare de prim rang. Succes și în anii următori!

Pagini de
Florin-Silviu URSULESCU

Sighișoara Blues Festival

Doru IONESCU

Între 23 și 25 februarie 2012, tradiționalul festival organizat de inimoșii Ioan Lazăr și Aurel Hațiegan și-a desfășurat a opta ediție, într-o sală a teatrului "Mihai Eminescu" devenită neîncăpătoare, cu spectatori veniți inclusiv din străinătate. Ca de obicei, echipa emisiunii « Remix » de la TVR Cultural a filmat din plin și e în curs de difuzare a unor ample selecțiuni din cele șase recitaluri (joi, după ora 23).

Festivalul a fost deschis de un bluesman singuratic – storyteller, cum îi place prezentatorului Berti Barbera să-i numească - **Samuel James**, un tânăr american cântând în vâna vechiului blues acustic. Al treilea său disc, de pe care a interpretat multe din piese, încheie o trilogie căreia cel mai bine îi stă în Europa, unde muzica este prizată dintr-o perspectivă mult mai... culturală decât acasă în State (he said!). Seara a continuat la apogeu cu recitalul trupei legendarului **Johnny Winter** (pentru care au venit cei mai mulți dintre spectatori). Cu piese de pe ultimul său

disc, « Roots » (la care a lucrat în 2004 chiar cu chitaristul mai tânăr care i-a ținut hangul, Paul Nelson), bluesman-ul și-a demonstrat – sieși și asistenței în extaz - sufletul rămas tânăr, aducând un tribut bluesmanilor din vechime, respectiv din anii '50 - '60, când consideră că el, cel puțin, a prins cea mai bună epocă a blues-ului. La interviu (care s-a consumat în rulota sa, în fața unui tort dăruit de Vali Răcilă, pentru că Johnny și-a sărbătorit ziua de naștere chiar la Sighișoara!) s-a dovedit foarte ambițios, dorindu-și să înregistreze noile idei de compoziții.

Seara doamnelor blues-ului le-a avut pe scenă

pe experimentata **Shakura S'Aida** (Canada) care s-a jucat (alături de chitarista și, la rândul ei, compozitoarea Donna Grantis) între soul (a fost și o preluare Nina Simone), funk, rock și firește blues! Așadar melodii de pe cele trei discuri « Blue Print », « Brown Sugar » și bineînțeles recentul « Time », care au rotunjit

un recital cu de toate, de la mama rhythm & blues-ului! Cât despre chitarista-vocală **Samantha Fish**, aparenta-i fragilitate s-a estompat la primul solo (nu în defavoarea feminității), dovedind abilități de chitaristă, nu în ultimul rând de compozitoare – discul de debut « Runaway » o dovedește din plin.

Ultima seară a însemnat, pe de o parte, revenirea lui **Corey Harris** cu trupa sa **Rasta Blues** (pe care n-a adus-o la o ediție anterioară, atunci când a

apărut și a făcut valuri de unul singur), care a mai umbrit din prima impresie lăsată, cu adevărat ieșită din comun. Ce-i drept, muzica uneori mai comună (la intersecția dintre blues și reggae) a fost mai tot timpul întretăiată de vocea deosebită a lui Corey (a cântat și trei melodii solo), care ne-a dezvăluit că n-a abandonat postura de storyteller și nici drumurile de documentare în Africa (în ianuarie tocmai ce fusese în Mali). Pe de altă parte, recitalul lui **Bob Brozman** a fost – pentru mine, dar nu numai – cel mai interesant, atât prin chitarele etalate și tehnica desăvârșită a interpretării la fiecare dintre ele, cât și prin compozițiile atipice, pline de spargerii de ritm și citate neașteptate. Genul onemanshow / entertainer i se potrivește de minune, am constatat-o și săptămâna următoare, când a fost invitat de Nightlosers să participe la emisiunea « Timpul chitarelor ». Un american altfel foarte așezat (cu ditamai ferma acasă), care călătorește în toată lumea, cântând pe mai nimic (singura problemă fiind transportul multitudinii de instrumente). De altfel, prea popularul Bob, care mai fusese o dată în România (documentându-se în primul rând în muzica țigănească), a promis că va reveni chiar în această primăvară – a nu rata! (foto : Raluca Tămaș)

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE U.C.M.R.
CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL
CULTURAL

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URSULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Șef de producție: Costin ASLAM

Semnează în acest număr:

Corina BURA, Grigore CONSTANTINESCU

Oana GEORGESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU,

Doina MOGA, Vasile TOMESCU,

Florin-Silviu URSULESCU, Vasile VASILE

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1,
010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x